

آبولا

اداره خاهاسی :

قطعه بوشنبه بازاری صاحبگیر خانده ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستورولوس ده خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

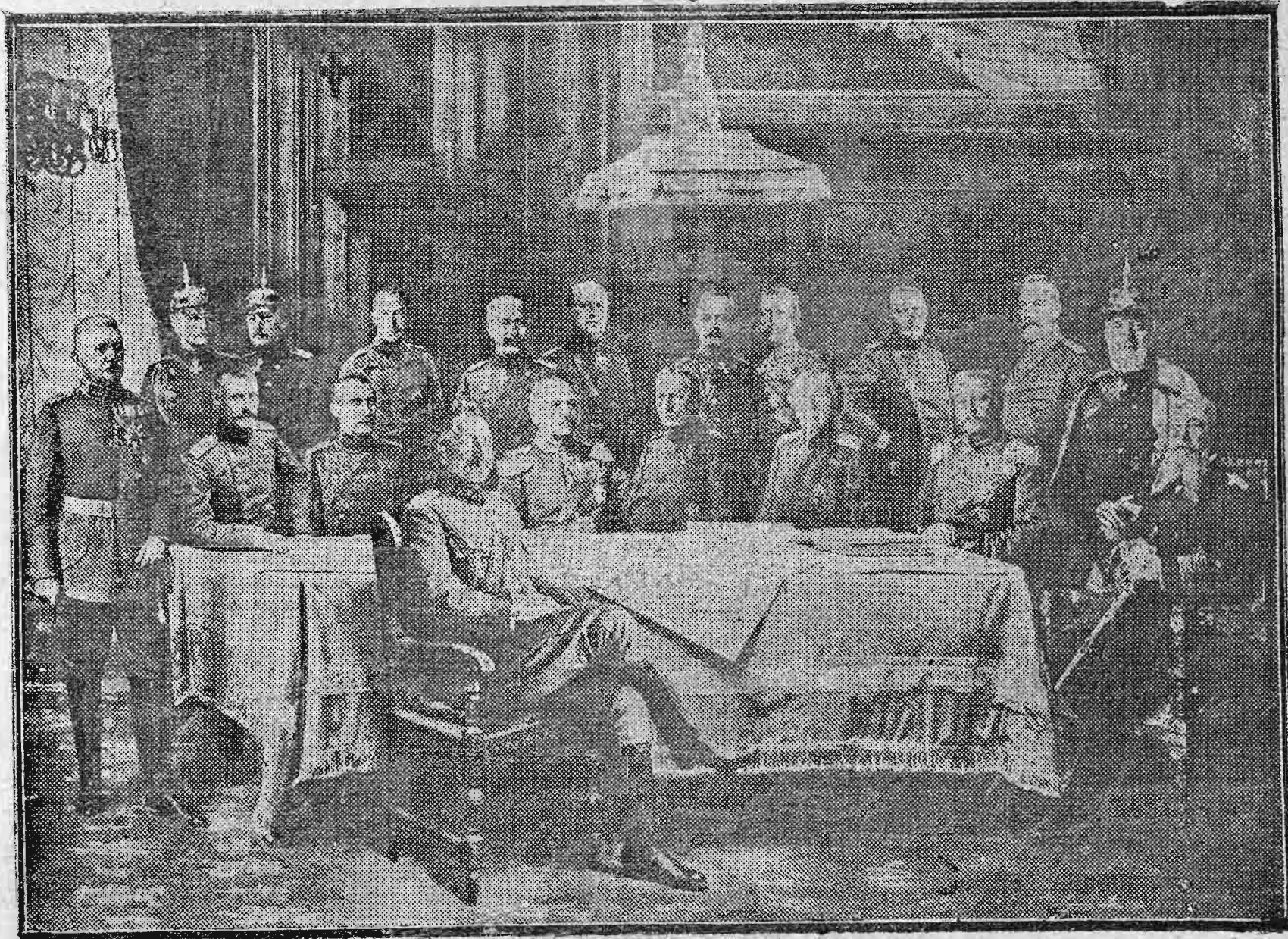
Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 | Ἐξωτερικὸν φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΦΟΡΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὁ Κάϊζερ μετὰ τῶν ἡγετῶν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΡΟΣΚΟΜΜΑΤΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς κρεωφαγίας καὶ τῆς βρώσεως τῶν εἰδωλοθύτων, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν αὐρίον ἀναγινωσκομένην περικοπὴν ἐνδιατρίβει περὶ τῶν κοινωνικῶν προσκομμάτων, λέγων πρὸς τοὺς ἄλλοις :

— Προσέχετε μήπως ἡ ἄδεια ὑμῶν αὕτη γίνῃ πρόσκομμα εἰς τοὺς ἔχοντας ἀσθενεῖς πεποιοήσεως.

Καὶ περαιτέρω :

— Εἰ βρώμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίω.

Τὸ ζήτημα ἐδῶ εἶναι ὠρισμένον. Ὅχι μόνον πρέπει ὁ βίος ἡμῶν νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ἠθικὴν, τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τῆς θρησκείας τὰς βάσεις, ἀλλ' ἐν ταύτῃ νὰ εἶναι καὶ τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ προκαλῆ πρόσκομμα μὲν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον τῶν ἄλλων, σκάνδαλον δὲ εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας αὐτόν.

Ἐπάρχουσι μερικὰ πράγματα, ὑπάρχουν μερικὰ πεποιοήσεως, αἱ ὁποῖαι εἶναι τυχόν ἀβλαβεῖς καὶ ἐπευσιώδεις· ἐν τούτοις μετὰ οὐσιωδῶν καὶ θεμελιωδῶν συνδέονται πεποιοήσεων. Αἱ πεποιοήσεως αὗται εὐρίσκονται συνήθως παρὰ τῷ λαῷ. Δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ μὴ θλιγῶμεν τὰς πεποιοήσεις ἐκείνας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς μας, διὰ τοῦ ὄλου βίου μας, ἔστω καὶ ἐμμέσως, δὲν πρέπει νὰ προσκρούωμεν εἰς αὐτάς. Πολλάκις ἐπὶ ἐνὸς ἐπευσιώδους καὶ μικροῦ πράγματος στηρίζεται ὀλόκληρον οἰκοδόμημα, καὶ ἡ ἀπεξέλιξις μιᾶς συνηθείας, γνώμης ἢ πεποιοήσεως προξενεῖ σοβαρωτέρας συνεπειάς. Ἐνταῦθα δεῖν νὰ στηρίζεται τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐπάρχουν πολλοὶ οἱ νεωτερισταί. Ἄλλ' οὗτοι, πρὸ τοῦ ἀκόμῃ προῶσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καινοτομιῶν, ἄς εἰσάγουσι, πρέπει ἐπισταμένως νὰ μελετήσωσιν, ἂν ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου τὴν κατάργησιν εἰσηγοῦνται, ἀποτελεῖ τοῦ λαοῦ θεμελιώδες ἔθος καὶ μὴ ὁ νεωτερισμὸς τῶν γίνῃ πρόσκομμα εἰς τὴν πίστιν τῶν ἄλλων. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ ἀνάπτυξις ἢ ἀληθῆς καὶ γενναία, ἣτις, διανοίγουσα καθαρὸς τοὺς ὀρίζοντας πρὸ τῶν ὀμμάτων πάντων, παρουσιάζει ἕκαστον ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτοῦ ἀξίᾳ.

Τότε πλέον προσκόμματα δὲν θὰ ὑπάρχουν, οὐδὲ θὰ εἶναι ἀναγκαῖον, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, νὰ ἀπέχωσι τοῦ κρέατος, διότι οὐδὲν σκάνδαλον τότε θὰ προκύπτῃ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΟΡΩΝ

Ἐνὰ πρωί, μιᾶς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου, κατέβαινα βιαστικῶς ἀπὸ τὸ σπίτι μου εἰς τὸν Γαλατᾶ.

Ἡ πάχη, μετὰ τὸν λευκὸν τῆς, τὸν αἰθέριον, πέπλον, εἶχαν ἐπιστρέψει κάθῃ τι καὶ τοῦ ἐδίδαν ἕνα ὁμοίωμορον χρωματισμόν. Τυλιγμένος εἰς τὸ ἐπαυρόν μου με κρυμμένα τὰ χέρια εἰς τῆς τσέπες καὶ με σκυμμένον κεφάλι, προσπαθοῦσα νὰ ζεσταθῶ, ἐπικαχόναν τὸ βῆμά μου. Ἐκρούνα καὶ δὲν ἤμην ὁ μόνος.

Ὅλοι, ὅσοι μαζί μ' ἐμὲ ἠκολούθουν τὸν ἴδιον δρόμον, ἐφαίνοντο, ὅτι ἐξερσμον κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ κρῦο. Τὸ ἔλαγον τὰ δακρυσιμένα των μάτια, ἢ κόκκινῃ μύτη, ἢ ἀτμώδης των ἀναπνοῇ καὶ τὸ τυλιγμὰ των μέσα εἰς τὰ καλοκουμβωμένα ἐπαυρόνια των.

— Καλὴ μέρα, ἀνοῦ νὰ μευ λέγῃ μία φωνή. Ἦτο κάποιος φίλος μου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς τὴν ὄραν ἐκείνην, ἐλυκόμενος ἀπὸ τὸν μαγνήτην τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς βιοπάλης, κατέβαινε τὸν ἴδιον δρόμον.

Ὁ δρόμος αὐτός, καὶ μάλιστα τὸ πρωί, ἔχει ὄλα τὰ στοιχεῖα ταξιδίου. Σὰς συνδέει μετὰ τὸν πρῶτον τυχόντα, μ' ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ ἔτυχε νὰ ἰδῆται μ' ἕνα φορὸν εἰς τὴν μπαρναίαν ἢ νὰ σὰς συστήσῃ σὲ τράμ, καὶ τοῦ ὁποῖου ἐλησμονήσατε ἴσως καὶ τὸ ὄνομα.

Ἄρκει νὰ εὐρεθῆτε εἰς τὸ ἴδιον πεζοδρομὸν καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων. Θὰ τὸν ἰδῆτε τὰ σπυρῆ, ἂν εἶναι πίσω, νὰ βραδύνη τὸ βῆμά του, ἂν προηγήται, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ προσκολληθῆ εἰς τὸ πλευρόν σας, καὶ μαζί σας νὰ διαγύσῃ ὄλον τὸν Μεγάλον Δρόμον μέχρι τοῦ Γαλατᾶ.

Αὐτοὶ οἱ ἐξαφνικοὶ καὶ πολλάκις δυσάρεστοι συνδυασμοὶ εἶναι καλὸν συνήθειαι καὶ δι' αὐτὸ με ἀνακούφισιν τὸ πρωί ἐκεῖνο διειπίστως εἰς τὸ πλευρόν μου ἕνα καλὸν φίλον, ὅχι ἐξ ἐκείνων, ποῦ μόλις καὶ με κόπον διατηροῦμεν τὸ ὄνομα.

— Τί νέα; μοῦ λέγει, συνεχίζων τὸν χειρισμὸν του.

— Κρῦο! τοῦ ἀπήνεσα, τρίβων τὰ χέρια μου καὶ θερμαίνων αὐτὰ εἰς τοὺς ὑδατομετοῦς τῆς ἀναπνοῆς μου.

— Ἐχῆς δίκαιον κρῦνον καὶ ἐγὼ δυνατὰ καὶ ὅμως εἶμαι γερά, καθὼς βλέπεις, ντυμένος.

— Μὰ κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ὀλιγώτερον.

— Καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμήν, ποῦ κρῦνον περισσότερο, ἀρχίζω νὰ μὴ πιστεύω, ὅτι εἶναι κρῦο.

— Ἐλα δὰ καὶ σὺ δὲν βλέπεις; ὄλα τὰ θερμόμετρα τί δεικνύουν;

— Τί νὰ τὰ κάμω ὄλ' αὐτὰ τὰ ὑδρογυρικὰ θερμόμετρα, ἐφ' ὅσον ἔχω ἄλλα ζωτικὰ ἔμπροσ μου, ποῦ διαψεύδουν ἐκεῖνα;

Ἐστρεψα καὶ τὸν εἶδα με βλέμμα ἀπορίας. Ἐκεῖνος τὸ ἀντελήφθη.

— Ἐννοῶ, φίλε μου, τῆς γυναῖκες δὲν τῆς βλέπεις; Σὺ κρῦνεις, ἐγὼ κρῦνω, ὄλας ὁ κόσμος ὁ ἀνδρικός εἶναι παγωμένος, ὄλα τὰ θερμόμετρα δεικνύουν δυό-τρεις βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ μόνον αὐτὲς διακηρύττουν, ὅτι ἔχουμεν κυνικὰ καύματα.

— Εἶσαι ὑπερβαλίκος. Πότε σοῦ τὸ εἶπαν;

— Πάντοτε μὰς τὸ λέγουσιν, καὶ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀκόμῃ. Ἐπὶ σὺ ἐφόρσες τὰ λάστιχά σου, ἐπροτίμησες, πιστεύω, νὰ βάλῃς τῆς μάλλινες κάλτσες σου, ἐκείτες τὴν ἴδιαν ὄραν, φίλε μου, διασταυρόνονταί με σὲ τὸν κατακουμβωμένο, σχεδὸν χωρὶς κάλτσες καὶ χωρὶς ὑποδήματα. Διότι βέβαια δὲν εἶμπορῶ νὰ ὀνεμάσω κάλτσα τὸ ἀραιὸ δίκτυ ἐκεῖνο, ποῦ περιβάλλει τὰ σφυρὰ καὶ τὴν κνήμην των, τὸ δίκτυ αὐτό, τὸ τέσον ἀραιοπλεγμένο, ὡστε, ἂν ἦτο σὴ θάλασσα, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ πιάσῃ οὔτε τὸ πειὸ παχὺ χαμψί, γιατί θὰ περνοῦσεν ἀπὸ μέσα. Ἄλλὰ καὶ τὰ ντεκολτέ ὑποδήματά των μὴ νομίζεις, ὅτι προστατεύουν καλλίτερον τὰ πόδια των.

— Ἐστω, ἀλλὰ φοροῦν γούνας καὶ περιλαίμια, ποῦ ἡμεῖς δὲν τὰ ἐφαντάσθημεν.

— Ἀκατάσταται. Ἡ γούνα καὶ τὸ μανσὸν δὲν εἶναι ἐρρημιμένη ἀπρόστακα σὴν ὀχίον των καὶ κρέματα ἀνεμιζομένη, τὸ δὲ μανσὸν χρησιμεῖται περισσότερο ὡς ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, παρὰ ὡς θερμαντήριον τῶν χειρῶν. Ἄλλως τε, δὲν βλέπεις; παρατήρησε κάθῃ μίαν ποῦ περνοῦ τὸ μπλουζάκι τῆς, ἕνα ἀρχοντοῦρα καὶ διαφανὲς πανί, καὶ αὐτὸ με πολλὴν φειδωλίαν κρύπτει τὸν κορμὸν τῆς κυρίας ἢ τῆς δασκωνίδος, μόλις φθάνει εἰς τὸν ἀγκῶνα τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὸ στήθος ἀνέρχεται μέχρι τοῦ σημείου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ κατώτερον ὄριον, διότι κάτωθεν αὐτοῦ φέρονται...

— Κατήνευσε ρεαλιστῆς, τὸν διέκαψα.

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ, ἀλλ' ἐκεῖναι· κῦττοξε ὄλας αὐτάς, ποῦ τυχαίως διασταυροῦνται καὶ ἐπειτα κατηγοροῦσέ με. Αἱ φίλε μου, τὸ ἐνδύμα διὰ τοὺς ἄνδρας χρησιμεῖται, διὰ νὰ καλύπτῃ τὸ σῶμα· διὰ τὰς γυναῖκας ἔχει ἀντίθετον ἀποστολήν· ἔχει ἀποστολήν νὰ τὸ ἀποκαλύπτῃ περισσότερο.

— Καὶ δὲν κρῦνουν;

— Αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ δική μου ἀπορία. Ὅλοι μας εἴμεθα παγωμένοι, τὸ θερμόμετρον δὲν ψεύδεται καὶ μόνον αὐταὶ ἀψηφοῦν προκλητικὰ τὸ κρῦο.

— Τί ἐξάγεις ἐκ τούτου;

— Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαγάγῃ κανεὶς διάφορον συμπέρασμα. Ἀφοῦ ὑπάρχει κρῦο καὶ ἀφοῦ αὐταὶ γυρίζουν γυμναί, θὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν κρῦνουν. Καὶ διὰ νὰ μὴ κρῦνουν, σημαίνει, ὅτι ἔχουν περισσότεραν ἀντοχὴν εἰς δύναμιν· αὐταὶ, μ' ἄλλους λόγους, εἶναι τὸ ἀληθῶς ἰσχυρὸν φύλον, ἐφ' ἡμεῖς κατηντήσαμεν τὸ ἀσθενές. Οἱ ὄροι, φίλε μου, ἀνεστράφησαν. Ἄν κάποιος βασιλεὺς τῆς Ἀσίας εἰς τὸν ἀρχαῖον καιρὸν τὸ εἶπεν, ἐπ' εὐκαίρῃ μίᾳ μάχῃς, αὐτό, δὲν διστάζω τώρα νὰ τὸ ἐπαναλάβω, ὅτι οἱ ἄνδρες ἐγιναν γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες.

— Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν μ' εὐχαριστεῖ, ἐφ' ὅσον ἡ ἀντιστροφή τῶν ὄρων σταματῆ ἔως ἐδῶ, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν ἄνδρας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ χρηματεπαγωγὸς μηχανή, ἢ δὲ γυναῖκα, τὸ πλάσμα ἐκεῖνο, ποῦ ἐγεννήθη μόνον διὰ νὰ ἐξοδεύῃ.

— Καὶ ὅμως φαίνεται, ὅτι χρειάζεται ἕνα τέτοιο πλάσμα εἰς τὸν ἄνδρα, καθὼς σὲ κάθῃ ἀεμομηχανὴν ὑπάρχει ὁ σολὴν ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκπέμπεται ὁ ἀτμός, ὁ ὁποῖος τότε καὶ μόνον ἀποκτῆ μεγαλειότεραν δύναμιν. Ἄν δὲν εἶχες, φίλε μου, εἰς τὸ πλευρόν σου ἕνα τέτοιο πλάσμα, διὰ νὰ σοῦ ἐξοδεύῃ ὅσα κερδίζεις, καὶ πολλάκις πρὶν τὰ κερδίσῃς ἀκόμῃ, εἰπὲς μου, σὲ παρακαλῶ, θὰ κατέβαλες περισσότερας προσπαθείας, διὰ νὰ τελειοποιήσῃς τὴν ἐργασίαν σου καὶ νὰ τὴν κάμῃς περισσότερο προσηγορῶν;

Μοῦ ἔθλιψε τὸ χέρι, καὶ τὴν στιγμήν, ποῦ ἀπεμακρύνετο, μοῦ εἶπε :

— Σ' ἀφίω· καλὸ βράδυ καὶ καλὴ δύνομι, διὰ νὰ κερδίσῃς τέσον, ὅσα χρειάζονται δι' ἕνα ζευγάρι ἀζούρ κάλτσες καὶ ἕνα μεταξωτὸ μπλουζάκι τῆς μόδας. Τὸ βράδυ δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὰ ἀρνηθῆς εἰς τὴν γυναῖκα· ἄλλως δὲν εἶσαι ἄνδρας, δὲν εἶσαι δηλαδὴ τὸ ἀληθῶς ἀσθενές φύλον.

©. K. M.

ΜΗ ΟΡΚΙΖΕΣΘΕ ΠΟΤΕ, ΟΤΙ...

— Καί σὺ ἀκόμη πίπτεις θῦμα; ὦ! δυστυχι-
 σμένε μου Ἀνδρέα! ἐφανταζόμην καλλιτέραν τύχην
 δι' ἐσέ.
 — Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· τὰ
 λόγια σου αὐτὰ μὲ ἐκπλήττουν. Σοῦ ἀναγγέλλω
 τοὺς γάμους μου μὲ μίαν κόρην ποῦ λατρεύω καὶ
 σὺ εὐρίσκεις λόγους ψόγου δι' ἐμέ.
 — Φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, δὲν ξεύρω νὰ
 προσποιούμαι καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ ν' ἀπο-
 κρύψω τὴν θλιψίμην μου.
 — Καὶ ὅμως δὲν ἔχεις δίκαιον· ἡ δεσποινίς
 Ἑλένη, ἡ μητιή μου, εἶναι ὄραιότατη νέα.
 — Ὁραιότατη; Ἰδοῦ, ὅτι ἡ δυστυχία σου, τὴν
 ὁποίαν ἐφανταζόμην πιθανήν, γίνεται βεβαία.
 — Εἶναι ἐν ταύτῃ πλουσία.
 — Τόσον τὸ χειρότερον. Θὰ ἔχῃς τὰς μεγάλας
 ἀπαιτήσεις της, τὰς ἀξιώσεις, τὰς ἰδιοτροπίας της.
 ὦ! ἐξάπαντος θὰ σὲ καταστρέψῃ.
 — Ἡ μητέρα της εἶναι μία καθὼς πρέπει κυρία.
 — Μπᾶ! ἔχει καὶ μητέρα; ἐπρόκοψες. Ἡ δυσ-
 τυχία σου εἶναι πλήρης.
 — Καὶ ὅμως ὁ οἰκογενειακὸς βίος εἶναι τόσον
 γλυκός!
 — Καὶ ποῦ εὐρίσκεις, παρακαλῶ, τὴν γλύκα του;
 εἰς τὴν ἄλλειψιν τῆς ἀνεξαρτησίας; εἰς τὴν ὀχλη-
 ρότητα τῶν παιδιῶν; εἰς τὰ βάσανα καὶ τὰς ἀνη-
 συχίας των;
 — Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, σὲ προσκαλῶ
 εἰς τοὺς γάμους μου, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνωνται τὴν
 εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Μαρτίου.
 — Λυποῦμαι πολύ, ὅτι δὲν θὰ ἔλθω.
 — Εἶσαι ἀδιάλλακτος. Ὄστε λοιπὸν ἀπεφάσισες
 νὰ μὴ νυμφευθῇς ποτέ;
 — Προκειμένου ν' αὐτοκτονήσω, θὰ προετίμων
 μίαν σφαίραν, παρὰ ἓνα γάμον. Ὁ γάμος εἶναι
 εἶδος αὐτοκτονίας καὶ μάλιστα τὸ χειρότερον.

ρᾶς γυναικός, ἡ ὁποία ἦτο χήρα, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ,
 προσεβλήθη ἀπὸ βρογχίτιδα, τὸ ἔφερον εἰς τὸ
 θερμὸν κλίμα τῆς Νίκαιας, διὰ ν' ἀποθεραπευθῇ.
 — Κ' ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω, ἐπιθύρσειεν ὁ Ἰάκωβος.
 Βαθυμῆδον ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἐνδιαφέρον διὰ
 τὸ παιδάκι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιέβαλλε μὲ πολ-
 λὰς περιποιήσεις.
 Καθ' ὁδόν, ἐπειδὴ ἐγένετο ραῦμα, κατὰ παρα-
 κλησιν τῶν κυριῶν, ἐκλίσσετο τὸ παράθυρον. Ὁ
 ἰδιότροπος ἠθέλησε μετ' ὀλίγον νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ὃ
 Ἰάκωβος ἐθύμωσε καὶ διημείφθη ζωνηρὰ φιλονεικία
 μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ὁ Ἰάκωβος ἀνέλαβε
 τὴν προστασίαν τῶν γυναικῶν. Αἱ κυρίαὶ τὸν
 ἠὲχαρίστησαν.
 Ὁ Ἰάκωβος εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν κατήλθε
 καὶ ἠγόρασε μερικά ζαχαρωτὰ διὰ τὸν μικρόν,
 ἐζήτησε δὲ τὴν ἄδειαν ἀπὸ τῆς μητέρας του νὰ
 τοῦ τὰ προσφέρει.
 Ὁ μικρὸς ἀσθενὴς — ὠνομάζετο Ἰωάννης —
 ἠὲχαρίστησε μὲ τὴν ἀδυνατισμένην φωνὴν του τὸν
 κύριον, πρὸς τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ βλέμματος ἐξέ-
 φραζε τὴν μενάλην του εὐτυχίαν, διότι τὸν βλέπει.
 Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τοῦ
 μικροῦ ἐκείνου εὐτυχής. Εἰς τὴν καρδίαν του μία
 ἰδιαιτέρα χορδὴ ἐδονήθη: ἡ χορδὴ τῆς τρυφερό-
 τητος καὶ τῆς ἀγάπης.
 Κατήλθεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον καὶ, μὴ ἔχων
 τι ἄλλο νὰ κάμῃ, ἀφωσιώθη εἰς τὴν συντροφίαν
 τοῦ μικροῦ τοῦ φίλου. Μαζί του κατέβαιναν εἰς
 τὴν παραλίαν καὶ προσεπάθει νὰ τὸν διασκεδάσῃ
 καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῇ.
 Ὁ μικρὸς Ἰωάννης ἦτο εὐευχής· δὲν ἀπεχωρί-
 ζετο τὸν κύριον Ἰάκωβον, τὸν φίλον, τὸν προστά-
 την του. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἔπαιζαν μαζί, ἐμβαί-
 νει ἡ μήτηρ του καὶ τοῦ λέγει:
 — Ἰωάννη, κάμε ἡσυχώτερα· ἀνησυχεῖς τὸν
 κύριον Ἰάκωβον.
 Ἀλλ' ὁ νέος διεμαρτυρήθη, ὅτι δὲν ἀνησυχεῖ
 ποσῶς, ὅτι ἐτέρπετο, ὅτι ἦτο εὐτυχής μετ' ἡμῶν
 τῶν συντροφίαν τοῦ χαριτωμένου μικροῦ. Ὁ Ἰάκωβος
 εἶχε συνδεθῆ μετ' ἡμῶν πᾶρα πολὺ καὶ ἀπέ-
 βλεπε πρὸς τὴν μητέρα του μετὰ συμπαθείας.
 Αἱ ἡμέραι τῆς διαμονῆς των εἰς Νίκαιαν ἔλη-
 ξαν καὶ ἐφθασαν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως.
 Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς, ὑγιέστα-
 τος πλέον, ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἰακώβου
 καὶ τοῦ λέγει:
 — Φίλε κύριε, πόσον ἠθελα νὰ μὴ χωρισθοῦμε!
 πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχής, ἂν θὰ ζῆτε μαζί μετ' ἡμῶν
 μαμά, τὴν γιανὰ καὶ ἐμέ!
 Ἡ μήτηρ, ἣτις ἦτο παροῦσα, ἐκλινε τὴν κεφα-
 λήν. Τὰ μάτια τοῦ Ἰακώβου ἐξήστραψαν. Αἰφνης
 ἡ μήτηρ δίδει τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν Ἰάκωβον,
 ὁ ὁποῖος τὴν ἔθλαψε τρυφερῶς καὶ τὴν ἐφίλησεν.
 — Ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ μικρὸς, ἀφοῦ θὰ εἶναι αὐτὸ
 ἡ εὐτυχία του καὶ ἡ ἰδική μου!...

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Συνητήθημεν εἰς τὸν δρόμον προχθές. Τὸν
 ἐσταμάτησα καὶ χωρὶς περιφράσεως τὸν ἠρώτησα
 πῶς ἤρχεσθε τὸ ποιητικὸν τοῦ σταδίου.
 — Ἀπλούστατα, μὲ ἀπήντησε. Πρὸ δύο ἐτῶν,
 ὅταν ἤμουν ἀκόμη μαθητὴς τῆς Β' τάξεως τοῦ
 Γυμνασίου, τὴν ὥρα ποῦ ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑσθῶν
 μᾶ; ἔκαμε μάθημα κ' ἐμένα μὲ εἶχε πιάσει φρι-
 καλὰ νύστα, ἔγραψα ἓνα τετραστίχο γιὰ τὴν κόρη
 τῆς σιδηρώτρας, ποῦ ἐκάθητο ἀπέναντι στοῦ σχο-
 λείου μας. Τῆς τὸ προσέφερα σὲ λίγο, γραμμὸν σ'
 ἓνα φύλλον τετραδίου, ἐλλείπει ἄλλου προχείρου
 χαρτιοῦ. Τὸ τετραστίχο ἐκεῖνο ἔκανε τὸν γυρο
 ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς μου ἕως στοῦ σπῆτι τῆς σιδη-
 ρώτρας καὶ μὲ κατέστησε σὰν νὰ ποῦμε... λαο-
 φιλή. Τὰ ἴδια ἀπόγευμα ἡ ἄλλη κόρη τῆς σιδηρώ-
 τρας, ἡ ἐξαδέλφη της καὶ δυὸ - τρεῖς συμμαθηταί
 μου, μὲ ἐγύρωσαν ποιήματα. Ἐννοεῖται πῶς δὲν
 ἀργήσα νὰ τὰ γράψω. Μετὰ δευρὸ ἡμέρας ὅλοι εἶχαν
 ἀπὸ ἓνα μὲ τὴ σχετικὴ μάλιστα ἀφιέρωσι. Κί
 ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ γίνω καὶ εἰς «εὐρύτερον κύκλον
 γνωστός», τὰ ἔστειλα σὲ...
 — Μία ἐφημερίδα, ἡ ὁποία τὰ ἐδημοσίευσε μὲ
 τὸν τίτλον «Ρεμβασμοί». Ἔτσι δὲν εἶναι;
 — Ἀκριβῶς. Ὑστερα κάποιος ἄλλος φίλος μου
 μοῦ εἶπε τὴν εἰληρικὴν γνώμην του πῶς εἶμαι
 «κεκρυμμένη ἀξία» καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιορι-
 σθῶ ἕως ἐδῶ. Τὸ εὐρῆμα πολὺ σωστὸν καὶ ἐπρὸς-
 πάθησα νὰ μὴ στερήσω πλέον τὸν κόσμον τῶν
 διανοητικῶν μου προϊόντων. Καθημερινῶς ἔστειλα
 εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν στίχους, οἱ ὁποῖοι καὶ
 ἐδημοσιεύοντο τακτικά. Κατόπιν ὅμως ἤρχισα νὰ
 ἐξαντληθῶ καὶ νὰ μὴ... παράγω καὶ ἡμέρα ἀπὸ
 ἓνα τραγουδιόν. Τί νὰ γίνῃ; Ἐξ ἄλλου εἶχα καὶ
 τὰ μαθήματά μου κ' ἐκινδύνευα ν' ἀπορριφθῶ.
 Νὰ διακόψω εἰς τὴν μέσῃ τὰ φιλολογικὰ μου
 σταδία, ποῦ εἶχα ἀρχίσει τόσον ἐνδόξως; Ἀσχη-
 μότερον ἀκόμη. Τί νὰ κάμω; Κατέφυγα σὲ κάποιον
 φίλον μου, ὁ ὁποῖος ἦτο κ' αὐτὸς ποιητὴς σὰν
 κ' ἐμένα καὶ τὸν παρεκάλει νὰ μὲ συμβουλεύσῃ
 εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν περίστασιν. Ἄ! φίλε μου!
 δὲν φαντάζεσαι πῶς εὐχαριστήθηκα μὲ ὅσα μοῦ
 εἶπε! Μὲ βλέπεις σήμερον; εἶμαι ὁ φιλολογικώτε-
 ρος τῶν συμμαθητῶν μου καὶ ὁ... παραγωγικώ-
 τερος. Κάθε ἡμέρα ἡ ἐφημερίς ἐδημοσίευσε μὲν τρα-
 γουδιὰ καὶ δικὰ μου, καὶ ἐν τούτοις ὅλο καὶ νέα
 ἔκαμνα.
 — Πῶς αὐτό; Μήπως ἐπαθεσ καὶ σὺ ἀπὸ φιλο-
 λογικῆ υπερπαραγωγῆς;
 — Σχεδόν. Ἐπὶ γαίνα σὲ μιά βιβλιοθήκην καὶ
 ἀναγίνα ὅσους παλαιούς, τόμους περιοδικῶν, ἡμε-
 ρολογίων καὶ παιημάτων εὐρίσκα ἔμπρὸς μου.
 Μετὰ ἓνα τέταρτον εἶχα ἀποφασίσει. Ὅσα μοῦ
 ἤμειξαν περισσότερον, τὰ ἀντέγραφα, τὰ ὑπέγραφα
 φυσικὰ μὲ τ' ὄνομά μου καὶ τὰ ἔστειλα ὁμῶς
 σὲ τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος. Τί καλλίτερον καὶ
 ἐπλούστερον ἠθελεσ; Τὴν ἐπομένην ἐδημοσίευοντο
 καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἐμάθαινα, ὅτι ἔκαμαν καὶ ἐξαι-
 ρατικὴν ἐντύπωσιν. Νὰ πῶς ἔγινε ὁ ποιητὴς, ποῦ
 βλέπεις σήμερον.
 — Καὶ δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, τί φρονεῖς
 περὶ τῆς συγχρόνου ποιήσεως; ἠθελα νὰ ἤκουα
 τὴν γνώμην σου.
 — Νὰ σοῦ πῶ. Μοῦ φαίνεται πῶς τότε μόνον
 θὰ προσδεύσῃ, ὅταν ὅλοι κἀμουν ὅ,τι ἐγὼ. Ἄλλως
 τε...
 Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Τὸν ἐκτυποῦσε
 φιλικὰ στὸν ὄμο ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδος, διὰ
 νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἡμερησίαν ποιητικὴν παρα-
 γωγὴν του.
 Μὲ ἀφῆσε καὶ ἔφυγε.

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

— Στὸ περιβόλι μὲς' αὐτὸ τὸ μαγικό,
 ποῦ νεαῖδες τὸ ἔχουν σπείρει
 καὶ μύριες εὐωδίες καὶ χίλια χρώματα
 δροσίζουσι τὴν παρηγῆν,
 Σὲ τόσες μέσσα ζηλεμένους ἔμμορφους
 τὸ χέρι ποιοῦ περιβολάρι
 ἐφύττει καὶ σίνα, ἀγριολούλουδο,
 χωρὶς μοσχοβολιά καὶ χάρι;
 — Ὅσο κ' ἂν εἶμαι ταπεινὸς, τὴ φτώχεια μου
 ἀνώφελα πολλοὶ τὴν κλαίνε,
 τὰ χρώματα περνοῦν κ' ἡ μυρωδιές,
 ἐμένα ἀμάραντα μὲ λένε.

Σ.Κ.Τ.

Λ. Π.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΥΤΩΝ

Νά ζήση κανείς ένδοξος και μετά θάνατον τὸ ὄνομα του νά περάσῃ εἰς τὴν ἀθανασία. Ποιὸς δὲν ἐλαχίστην εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ πόθου τούτου, καὶ πόσοι ἀπέθανον μόνον μὲ τὴν πικροτάτην θλίψιν τῆς μὴ ἐκτελεσθῆς του; Καὶ τὸ μὲν πάνθων τῶν ένδοξων ἀνδρῶν περιέλαβεν ὅλας τὰς ζηλευτὰς φυσιογνωμίας του, δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων ἔχει γραφῆ καὶ εἰδικὴ ἱστορία σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἀπεθαίναν τὰς φυσιογνωμίας ταύτας. Ἐρχεται ὁμοίως καὶ ἐν ἄλλοι πάνθεον, τὸ πάθος τῶν ἱστορικῶν ζώων, τὰ ὁποῖα, χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν λογικῆς καὶ κρίσεως διὰ τὰς πράξεις των, κατετάθησαν εἰς τὴν ἀθανασία καὶ περὶ αὐτῶν σοβαρῶς πλάλλικις ἡσχολήθη ἡ ἱστορία. Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ 'Απ' 'Ολα' ὑποθέτομεν, ὅτι δίδομεν τερπνὸν ἀνάγνωσμα ὡς πρὸς τοῦτο μὲ τὴν παροῦσαν σελίδα.

— 'Ο ἵππος βουκέφαλος καὶ ἄλλοι.

Κατὰ τὸ πλεῖστον τυχαῖαι συμπτώσεις καὶ ἐξαιρετικαὶ εὐνοιαὶ τῶν ὑψηλῶν κυρίων τῶν ἱστορικῶν ζώων, ἐγέννησαν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἀθανασία των. Ὁ βουκέφαλος π. χ., ὁ ἱστορικὸς ἵππος τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, ἦτο, ὡς γνωστόν, κοινὸς ἵππος τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπεθνήσκετο, διότι ἔτυχε νὰ δαμασθῆ ὑπὸ τοῦ κοσμοκράτορος βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ νὰ γίνῃ ἔκτοτε τὸ εὐνοούμενον ζῷόν του. Κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὠνομάσθη βουκέφαλος ἢ βουκεφάλας, διότι εἰς τὸ στήθος του εἶχε μέγα λευκὸν στίγμα, τὸ ὁποῖον ὁμοίωζε μὲ κεφαλὴν βοῦς.

Ὁ βουκέφαλος παντοῦ ἀπέλαυε σχεδὸν τῶν ἰδίων τιμῶν μὲ τὸν ένδοξον ἀναβάτην του. Ἐχρεμέτιζε μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, ὁσάκις εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον ἀπεδίδοντο τιμαὶ δοξασιμένου κατακτητοῦ καὶ καμαρώνων εἰσῆρχετο εἰς τὸ κατακτώμενον μέρος.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠγάπα ὀλιγώτερον τὸ εὐνοούμενον ζῷόν του καὶ πολλάκις ζωηρότατον ἔδειξεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον.

Ὅταν, τέλος, ὁ βουκέφαλος ἀπέθανεν, ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἐκήδευσεν μὲ μεγάλας τιμὰς καὶ παρὰ τὸν τάφον του, εἰς ἀνάμνησιν, ἔκτισε τὴν πόλιν Βουκεφαλίαν ἢ Βουκέφαλα.

Τὰς ἰδίας τιμὰς ἀπέδωκε καὶ ὁ Δαρεῖος, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ἱστορικὸν ἵππον του, διότι εἰς αὐτὸν ἐχρεώταται τὴν ἀνοδίαν του εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον. Ὡς γνωστόν, μεταξὺ τῶν πολλῶν μησητῶν τοῦ περσικοῦ θρόνου ἦτο καὶ ὁ Δαρεῖος, εἶχε δὲ ἀποφασισθῆ νὰ βασιλεύῃ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ ἵππος πρῶτος θὰ ἐχρεμέτιζεν αἶα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. Τοῦτο ἔτυχε νὰ κάμῃ πρῶτος ὁ ἵππος τοῦ Δαρείου.

Μήπως δὲν εἶται γνωστὴ ἡ μέχρι τρέλλας λατρεία τοῦ Καλλιγούλα πρὸς τὸν ἀγαπητὸν του ἵππον; Καὶ ἐκάστην ἐφεύρισκε καὶ ἐπέδραλε νέα καὶ ἐξωφρενικὰ δειγμάτια ἀφοσιώσεως, ὅχι μόνον εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ρωμαίους. Ὁ ἀχυρῶν του ἦτο σωστὸ μαρμαρίνον παλάτι μὲ πολῦτιμον στολισμόν. Τὸν ὁ ὅμασε γερουσιαστὴν καὶ πολλάκις τὸν περιήγαγεν εἰς τοὺς δούλους μὲ πορφύραν καὶ βερυσήμαντον τήβενον. Ὀλόκληρος πολυμελὴς ἀκολουθία ἦτο ἀπεσπασμένη διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ ἵππου τούτου, χάριν τοῦ ὁποίου γίνοντο πολλάκις καὶ μεγαλοπρεπῆ συμπόσια, μὲ προσκεκλημένους ἐξ ὅλων τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς Ρώμης. Εἰς τὰ συμπόσια ταῦτα παρευρίσκειτο καὶ ὁ εὐνοούμενος ἵππος, λαμβάνων τὴν κριθὴν καὶ τ' ἄχυρά του ἀπὸ πολῦτιμα δοχεῖα, πίνων δὲ καμμιά φορὰ καὶ κρασί ἀπὸ χρυσοῖς μικροὺς κάδους. Ὑψίστης εὐνοίας ἐνδείξεις ἦτο δι' ἐκεῖνον ἐκ τῶν παρακαθημένων εἰς τὸ συμπόσιον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Καλλιγούλας ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ πῆ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρασιοῦ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἵππου.

Ὅταν Γερμαῖος εὐπατριδὴς ἠονήθη νὰ πῆ τὸ κρασί τοῦτο καὶ ἐρύπησε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου τὸν προσφρεσθέντα χρυσοῦν κάδον, ἐματιγώθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Καλλιγούλα καὶ ἀπεκεφαλίσθη, διότι δὲν ἐδέχθη νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸ εὐνοούμενον ἄλογον. Μετ' ὀλίγον ὁ Καλλιγούλας ἐπιπτεν ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον δυσηροεστημένου Ρωμαίου, ὁ δὲ τὸσον καλοζωούμενος ἵππος ἐπέ-

ρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του γυρίζων τὸν μέγαν τροχὸν πηγαδίου ἢ σμουλικῶν ἐκ τῆς προκυμαίας τοῦ Τιβέρεως λέμβους ἢ ἀκάτια.

Εἰς τὴν σειράν τῶν λατρευτῶν ἵππων ἔρχεται καὶ ὁ λευκὸς ἵππος Ἐρρίκου τοῦ Δ', διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐθανατώνετο ὁστις πρῶτος θὰ ἀνήγαγε τὴν ἀπώλειαν ἢ τὸν θάνατόν του. Καὶ ἔτυχε μίαν ἡμέραν ἀπὸ αἰφνιδίαν ἀσθένειαν νὰ εὐρεθῆ νεκρὸς εἰς τὸν ἀχυρῶνά του. Κανείς ἐκ τῶν ἀθλητικῶν δὲν ἐτόλμα νὰ γνωστοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὸν ἡγεμόνα των. Τέλος παρουσιάσθη εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ, τρέμων ἐκ φόβου, ἤρχισεν ὡς ἐξῆς: «Μεγαλειότατε, ὁ θαυμάσιος ἵππος σας...» «Πῶς; πῶς; ὁ ἵππος μου;» «Ναί, ὁ ἵππος σας, ὁ φραῖος, ὁ μεγαλοπρεπής, ὁ δυστυχής...» «Τί; μήπως ἀπέθανε;» «Μεγαλειότατε, βλέπετε; Σεῖς τὸ λέγετε πρῶτος». Ὁ Λουδοβίκος, μὲ τὴν θλίψιν του διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀγαπητοῦ του ζώου, ἠνῆσεν ὅτι ὁ ἔξυπνος ἀθλητικὸς τὸν ἔφεραν εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῆ οὐδενὸς νὰ διατάξῃ τὸν θάνατον, ἀφοῦ πρῶτη ἡ Μεγαλειότης του ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ εὐνοουμένου ἄλογου του.

Ἱστορικὸς παρέμεινε καὶ ὁ ἵππος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς ὀλόγυμος εἰς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Οὐκρανίας, ὁ Μαξέπη, ἐν πλήρει ἀφηνιασμῷ παρέσυρεν εἰς τὰς ἀχανεῖς στέππας τὸν κατάδικον ἀναβάτην του καὶ τραγικῶς ἐφόνευσεν αὐτόν.

— Ἱστορικὸς ἔλεφας.

Πολὺς λόγος εἰς τὴν ἱστορίαν γίνεται καὶ διὰ τὸν εὐνοούμενον ἔλεφанта τοῦ Καρολομάγνου, δούρου τοῦ Καλίου Ἄρουν ἐλ-Ρασήδ, τῷ 802 μ. Χ. Εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπίσης μνημονεύεται καὶ ἄλλος ἔλεφας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', διὰ τὸν ὁποῖον ἐφιλονεύοντο πολλοὶ καλλιτέχναι ζωγράφοι, ποῖος πρῶτος θὰ τύχῃ τῆς τιμῆς νὰ τὸν ζωγραφίσῃ μέσα εἰς τοὺς κήτους τῶν Βερσαλλιδῶν, ὅπου ἡγεμονικώτατα ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

— Γενναίωφροσύνη ζώων.

Καὶ ἔρχεται ἀκολουθῶν εἰς τὴν σειράν ὁ βασιλεὺς τῶν τετραπόδων, ὁ λέων, ὁ ὁποῖος βασιλεὺς ἐπίσης παρουσιάζεται καὶ εἰς τὴν γενναίωφροσύνη των αἰσθημάτων του. Ἐνθυμῆται τὸν θεράποντά του, τὸν Ἀνδροκλῆν, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ βγάλῃ τὴν ἀκνήθην ἀπὸ τὸ πέλμα του, τὸν ἀναγνωρίζει ἀκολούθως μέσα εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, ὅπου ὁ Ἀνδροκλῆς κατάδικος ἐροῖσθη, δὲ νὰ καταφαγοθῆ ἀπὸ τὰ θηρία καὶ, ἀντὶ νὰ τοῦ ξεσχίσῃ τὰς σάρκας, δὲν λάσμονεῖ τὴν χάριν καὶ εὐγνωμονῶν ἀρχίζει νὰ γλύφῃ τὰς χεῖρας τοῦ εὐεργέτου του. Τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον ἐνθουσιάζεται, χειροκροτεῖ καὶ ζητεῖ χάριν διὰ τὸν κατάδικον. Δίδεται αὕτη καὶ ὁ Ἀνδροκλῆς ἔκτοτε γυρίζει εἰς τοὺς δρόμους τῆς Ρώμης ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀφωσιωμένου καὶ εὐγνώμονος λέοντος.

Κατὰ τῷ 1536, ὅτε ἐπολιορκεῖτο τὸ Βουένος-Ἀύρες τῆς Βραζιλίας κάποιος πολίτης, διαφυγὼν τὴν πολιορκίαν, κατέφυγεν εἰς σπήλαιον παρακειμένου δάσους, ὅπου εὖρος λέαιναν ἀσθενῆ. Τὴν ἐθεράπευσε μὲ μερικὰ βότανα καὶ ἐκεῖνη ἔκτοτε, περιτρέχουσα τὰ πέριξ, κατώρθωσε νὰ φέρῃ κυνήγιον, τὸ ὁποῖον ἐμοιόαζετο μὲ τὸν σωτήρα καὶ τοῦ: λεοντιδεῖς της. Ὅταν κατόπιν ὁ δραπέτης συλληφθῆς ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὰς μασχάλας εἰς ἐν δένδρον, καὶ πάλιν τὸν ἔσωσεν ἡ ἰδία λέαινα, ἀναρριχηθεῖσα ἀμέσως ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ κόψασα τὸ σχοινίον.

Ἀπὸ τὸν Ζωολογικὸν κήπον τῆς Ν. Ὑόρκης διέφυγε λέων, περιερχόμενος δὲ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἐσκόρπιζε τὸν τροχὸν καὶ τὴν φυγὴν. Μετοξὺ τῶν κατατρομαγμένων γυναικῶν ἦτο καὶ μία μήτηρ, τῆς ὁποίας τὸ μικρὸν βρέφος διέφυγε τὰς χεῖρας της καὶ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς. Ἡ μήτηρ, τραλλῆ ἀπὸ τρομάραν, γονατίζει πρὸ τοῦ λέοντος καὶ μὲ συγκινητικώτατα λόγια τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴ πειρόξῃ τὸ παιδί της. Τὸ εὐγενὲς ζῷον, ὡσὰν νὰ ἠνοεῖ τὰς σπαρακτικὰς παρακλήσεις τῆς μητρὸς, θωπεύει τὸ κλαυθμυρίζον παιδάκι καὶ φεύγει ὑπερήφανον.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἐ Παραπονέσαι, διότι ἡ ζωὴ εἶναι βραχεία καὶ ὁμοῦς πολλάκις τὴν καταδυναπὴν ἀσκόπως.

Ἐ Ὅ,τι μᾶς θέλγει, παρέρχεται: ὅτι μᾶς λυπεῖ, μένει. Τὸ ῥῶδον ἐπὶ μίαν ὄραν, ἢ κυπάρισσος ἐκὰς τὸν ἔτη.

Ο ΚΑΠΝΟΣ

Ἐξηλωμένος μεταξὺ τῶν θύμων, μὲ τὸ μέτωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ὠραῖον οὐρανόν, ἐδρι-σμένην εἰς τὴν θελκτικὴν αἴτην κατάστασιν, ἦτις δὲν εἶναι ἀκόμη ὁ ὕπνος, εἶναι ὁμοῦς ἤδη τὸ ὄνειρον, καὶ ἐκάπνιζον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους. Ἐκεῖνο ὁμοῦς, ποῦ ὑπῆρχεν εἰς τὴν πίπιν μου, δὲν ἦτο καπνὸς ἐκ τῶν συνήθων. Ὅχι. Εἶχα θέσει ἐντὸς αὐτῆς τὰς ἀναμνήσεις μου, τὰς ἐλπίδας μου, τοὺς ἀσπασμούς τῆς χθὲς, τοὺς ἀσπασμούς τῆς αὐριον, ὅλα τὰ ὄνειρα, ὅσα δὲν ἐπραγματοποιήθησαν καὶ ὅσα θὰ πραγματοποιηθῶσιν ἴσως, ὅλην τὴν ψυχὴν μου παραδεδωμένην εἰς τὰς χιμαίρας καὶ ἀπὸ τὴν πίπιν μου ἀνέβαινεν ἕνας καπνός, ὁ ὁποῖος ἐνήρχετο, δισκορπίζετο, ἐξάνετο καὶ ἐσπετόμην: ἀνὰ τί γίνονται τὰ ὄνειρα! Ὑστερον μελαγχολικὰ ἐγκατέλιπα τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἀπενομήθη. Ὅταν ἤρριξαν πάλιν τὰ βλέφαρά μου, ὁ οὐρανός, ἡλιόλουστος, ἔλαμπε θρισμβευτικῶς. Σύννεφα ἀνήρχοντο εἰς τὸν καθαρόν κυανεὸν θόλον, πορφυρᾶ καὶ χρυσομένα. Ἐν ἐξ αὐτῶν, ὀλιγώτερον λαμπρόν, ἠπιώτερον, ὀλίγον ῥοδόχροον, ὀλίγον ἀχνόν, καὶ τόσον ἐλαφρόν, εἴλικσε κυρίως τὸ βῆμμα μου. Ἀνήρχετο σιγᾶ, ἀποφασιστικά. Τὸ ἡσυχάζετο μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὴν σκέψιν μου κατὰ τὴν πρὸς τὸς πρῶτον οὐρανοῦ δόξης τοῦ ἡλίου ἀνάβασίν του καὶ τὸ ἠγάπων, τὸ ἠγάπων. Διότι ἐν ἴσῳ, δὲ τὸ μικρὸν αὐτὸ σὺννεφον εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῆς πίπιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχα θέσει τὰς ἀναμνήσεις μου καὶ τὴν ἐλπίδα μου καὶ τὰ ὄνειρά μου, βδῆλην μου, τέλος, τὴν ψυχὴν...

C. M.

ΣΤΟΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΘΕΟ

Τὰ χρόνια της τὰ παιδικὰ
κάθε μιὰ κόρη σὰν ἀφήση,
ἕνα ἐκκλησάκι μυστικὰ
μέσ' στήν καρδοῦλα της θὰ κτίσῃ.

Θὰ τὸ σταλίῃ μοναχῇ
μ' ἐπίχρῳσα ῥόδα καὶ κρόνα
κ' ἐκεῖ θὰ κάμῃ προσευχῇ,
ποῦ θὰ τὴν ξεύρουν μόνο δεῖνα.

Καὶ τὸ ἐκκλησάκι μὲ χαρὰ,
χωρὶς κανένας νὰ τὸ νοιώτῃ,
σ' ἕνα θεό, ποῦ καρτερῆ,
ἢ κέρη θὰ τ' ἀφιερῶσῃ.

Σ' ἕνα θεό, ποῦ τὸν ποθεῖ
ἀκόμα πρὶν νὰ τὸν γνωρίσῃ
σ' αὐτόν, ποῦ θὰ φανερωθῇ
μιὰ μέρα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

— Ἐοῦ, ποῦ τέτοιο μαγικὸ
ἕνα ἐκκλησάκι θ' ἀντικρύσῃς,
τῆς κόρης, τ' ἄγιο μυστικὸ,
ὅπου θὰ τύχῃ νὰ γνωρίσῃς,

Στάσου, μὴ τρέχεις βιαστικά,
στάσου λιγάκι, συλλογίσου
ῥώτης πρῶτα μυστικὰ
μὲ θάρρος τὴν συνείδησί σου.

Καὶ στήν καρδιὰ ἀγνὸ παλμὸ
ἂν ἴσως δὲν μπορῆς νὰ νοιώσῃς,
σὲ τέτοιο ἄγιο βωμὸ
νὰ μὴ τολμήσῃς νὰ ἐγνώσῃς.

Ὅτις σιγῆ νὰ μὴ σταθῆς
μπρὸς σὲ ἐκκλησάκι τ' ἁγιασμένο
προσκύνησες καὶ φύγ' εὐθύς,
γιὰ σένα δὲν εἶναι κτισμένο.

ΒΕΡΦΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «'Απ' Όλα»

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

«Ανευ προικός».

«Φαντάζομαι την ιδανικήν μου ύγιᾶ, ὄχι τόσον ὄραϊαν, ἀλλὰ χαρίεσσαν, μὲ κρίσιν ὀρθήν, ὄχι ὅμως μὲ πνευματικὴν μόρφωσιν ἀνωτέραν τῆς ἰδι- κῆς μου. Ἄντι προικός, νὰ γνωρίζῃ κατὰ βάθος ὅλα τὰ οικιακὰ τῆς καθήκοντα, διὰ νὰ δύναται εὐπόρου μὲν ὄντες τοῦ συζύγου, νὰ διευθύνῃ τὰ τοῦ οἴκου ἄνευ σπατάλης, ἀπόρου δὲ καταστάσαντος κατὰ τὰ ἐπίγεια, νὰ τὰ ἐκτελέῃ ὅσον τῆς εἶναι δυνα- τόν.

»Νὰ μισῇ τὰ ἐκτροπὰ τῆς μόδας, νὰ γνωρίζῃ ὅμως νὰ ἐνδύεται ὅπως τῆς ἀρμόζει. Τέλος, νὰ εἶναι ὀλίγον ἐπεικῆς ἀπέναντι τοῦ συζύγου διὰ τὰ μικρο- σφάλματά του, προσπαθεῖσα νὰ τὸν διορθώσῃ διὰ τοῦ μόνου ἀποτελεσματικοῦ φαρμάκου, τῆς ἀγά- πης τῆς.

Z. Z.»

«Ἡ ἀναγεννωμένη οἰκογένεια».

«Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀνέγνωσά τὰς ἐρω- τήσεις σας ἐν τῷ ἀγαπητῷ «'Απ' Όλα». Ὅπως καὶ πολλοί, εὐτὼ καὶ ἐγὼ σπεύδω νὰ ἐπιφέρω τὴν γνώμην μου:

»Ὁ ἀνὴρ θεωρεῖ ἰδανικὴν τοῦ σύζυγον τὴν κόρην, ἣτις κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς παρθενί- κης ἡλι- κίας τῆς, ἐγκαταλείπουσα τὰς παιδικὰς τῆς παρορ- μήσεις, ἐρχεται, ὅπως, συνενωθείσα μετ' αὐτοῦ, γίνῃ βοηθός του. βασίλισσα τοῦ οἴκου του καὶ τὸ ἰνδαίμα τῆς εὐτυχίας του.

»Ἡ μέλλουσα σύζυγος χρέος ἔχει, ὅπως, ἐπιμε- λουμένη τῆς οικιακῆς οικονομίας καὶ τάξεως, διότι ὡς τοιαύτη προσλαμβάνεται παρὰ τοῦ ἀν- δρός, καταστήσῃ τὴν οἰκογένειαν στερεὰν φωλεάν, ἐν ἣ, διὰ καλῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ σεμνεῦ χαρακτήρος, μέλλει νὰ ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα τῆς καὶ ἀναδείξῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας τῆς. Ὁ δὲ ἀνὴρ, ὁ νυχθημερόν κοπιῶν καὶ φροντίζων διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς οἰκογενείας του, ὅταν βλέπῃ τοὺς πόθους τοῦ ἐκπληρουμένου, αὐτὸν ἀντανα- κλόμενον ἐν ταῖς προσώποις τῶν τέκνων του καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἀναγεννωμένην, τῇ βοηθείᾳ τῆς καλῆς συζύγου του, τότε, πλήρης χαρῆς καὶ εὐτυχίας, θὰ προσπαθήσῃ, ὅπως καὶ ἡ ἀγαπητὴ του σύζυγος συμμετάσχῃ τῆς χαρῆς καὶ εὐτυχίας, ἣς ἔγινεν αὐτῇ αἰτία.

»Τοιοῦτος, φιλότιμος δεσποινίς, εἶναι ὁ διακαῆς πόθος τοῦ ἀνδρός καὶ θὰ ἦτο εὐτύχημα εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐὰν καὶ τὰ κορίτσια μᾶς τρέφουν τὴν ἰδέαν τῆς ἀναγεννήσεως νέας οἰκογενείας, ἢ τῇ συμ- βοηθείᾳ των μετὰ τοῦ ἀνδρός.

Χρυσάνθεμος».

«Ὅ,τι ὄραϊον, ὅ,τι καλόν».

«Ὅνειροδομαι νὰ περάσω τὴν ζωὴν μου μ' ἕνα πρόσωπον, ποῦ νὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸ ἀγαπᾷ, νὰ μ' ἐννοῇ καὶ νὰ τὸ ἐννοῶ.

»Νάχῃ ὅ,τι ὄραϊον, ὅ,τι καλόν ἢ φύσις μᾶς φανέσῃ: ὄμορφιά, κῆρ, καρδιὰ καὶ πνεῦμα!

«Ἐνα τζορπατζηδάκι».

«Μόνον τὸν ἀνδρα τῆς».

«Ἰδανικὴ σύζυγος δι' ἐμὲ εἶναι μία κόρη ὑγιῆς, εἰκόσιν ἀνοίξεων, ξανθῆ, μὲ στρογγυλὸν πρόσωπον καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικά. Ἐξυπνὴ, φιλόκα- λος, ὀλίγον ρομαντικὴ, αὐστηρὰ εἰς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς, καὶ ἡ ὁποία νὰ ἀγαπᾷ μόνον τὸν ἀνδρα τῆς καὶ κανένα ἄλλον. Προσέτι δὲ νὰ εἶναι διὰ τὴν πενθεράν τῆς μία καλὴ κόρη.

»Αὐτὸς εἶναι δι' ἐμὲ ὁ τύπος τῆς ἰδανικῆς συζύ- γου, ἡ ὁποία θὰ ἀγέμιζε τὴν ζωὴν μου ἀπὸ εὐτυ- χίαν καὶ τῆς ὁποίας θὰ ἤμουν ὁ ἐνθουράστερος λάτρης. Εἶναι δυνατὸν ὅμως νὰ εὐρεθῇ;

«Ἐνας Καλαματιανός».

Τὰ ἴδια φρονήματα.

«Μὲ ἐρωτᾶτε πῶς τὴν θέλω τὴν ἰδανικὴν μου; Ἄπλούστατα: σεμνὴν, τροπαλὴν, εὐγενῆ, τέλος πάντων νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια φρονήματα μὲ τὰ ἰδικά μου, διὰ νὰ περνοῦμεν βίον εἰρηνικόν.

«Ἐνας ποῦ θ' ἀγαπήσῃ τὴν ἰδανικὴν του, εἰάν τὴν ἐπιτύχῃ ὅπως τὴν ἐζήτησεν.

I. ©.»

«Ὅχι διὰ τὰς συναναστροφάς».

«Ἰδοὺ πρόθυμος ἐγὼ, σὰς ἀπαντῶ εἰς τὴν ἐρώ- τησιν, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιτυχῶς ἐπροτείνετε. Μὴ ἀπαιτῶν δὲ καὶ πολλὰ πράγματα, σὰς λέγω μόνον, ὅτι θέλω τὴν ἰδανικὴν σύζυγον νὰ εἶναι: ὑψηλῆ, ξανθῆ, μὲ γαλανὸ μάτια. ὄχι εἴσορκος, ἀλλ' εὐτε καὶ πολὺ ἰσχυρὴ καὶ μὲ ψεύτικο σῶμα. Πνευματικῶς δὲ ὄχι σεφῆν, ἀλλ' ἀπλῶς γραμμα- τισμένην ἂν εἰξεύρῃ καὶ καμμιὰ ξένη γλῶσσα, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Νὰ ἔχῃ φρονήματα ὑψηλά, νὰ εἰξεύρῃ ἀρκετὴν μουσικὴν, ἀλλὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν τῆς καὶ ὄχι διὰ τὰς συναναστροφάς, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ πολυαγαπᾷ. ἂν θέλῃ νὰ καλοπερνοῦμε. Τοῦναντίον δὲ νὰ ἀγαπᾷ τὴν φύσιν καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ τὴν ἀπολαύῃ. Νὰ εἶναι δὲ σευνῆ, ἐλευθέρως, τιμίᾳ, ἰδίως δὲ λιτῇ εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως.

Κάποιος ποῦ δὲν ἀγάπησεν ἀκόμη, γιὰτὶ δὲν εὐρήκε τὴν ἰδανικὴν του.

N. P.»

Καὶ τὴν σιωπῆν.

«Ἄξιον ἐπιμνηστέως, φιλότιμη Ἰάνθη, εἶναι τὸ ὄραϊον, ἀλλὰ καὶ τερπνὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐνε- πνεύσθησεν ν' ἀναλάβῃς, διὸ καὶ εὐχαριστῶν σε ἐνδομύχως, ὑποβάλλω τὰ θερμώτατα συγκαρητή- ριά μου διὰ τὴν πρωτοβουλίαν σου ταύτην.

»Ἐθεσος ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐρασμία φίλη, ζήτημα πολὺ σπουδαῖον, ἐνεξιχνίασες μυστήριον, περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὁποίου πολλοὶ οὐδὲ ἰδέαν εἶχον. Φέρε εἰς τὰς κομπὰς ὁμοίους σου τοὺς δια- κειτῆς μας πόθους καὶ προλίπε τὸ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἔδαφος προσεγγίσεως. Ὑπόδειξον αὐταῖς τὰς ἀρετὰς, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχωσιν ὡς γιῶ- μονα καὶ πεξίδα τῶν πράξεων των, τὰ ἐλαττώ- ματα, αἵτινα πρέπει ν' ἀποσκορακίσωσι, καὶ τὰ ἰδωδῆ, ὑπὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐμφορῶνται, διὰ νὰ καταστῶσιν ἄξια τοῦ ὀνόματος «ἰδανικὴ σύζυγος». Εἰς ἀντάλλαγμα ὑποσχεθεὶς αὐταῖς ὀλοκλήρον τὴν καρδίαν μας, ἀρκεῖ ὅμως, ὅπως μὴ ἐκπέσωσιν αὐταὶ τοῦ ὕψους τῆς ἰσῆς αὐτῶν ἀπο- στολῆς.

»Ἰδοὺ πῶς τὴν θέλω:

Θέλω τὴν ἰδανικὴν μου νάχῃ μάτια καστανά, μικροὺλην κατὰ τὸ σῶμα, μὲ φερσίματα σεμνά.

Νάναί λόγια, σκερτσόζα, πάντα εὐθυμῆ, καλῆ, διὰ νὰ τῆς ἐπιβάλλω πάντα καὶ αὐτὴν τὴν σιωπῆ.

Θέλω νάχῃ δ' ἐκτὸς τούτων πολλὰς ἄλλας ἀρετὰς: θέλω δὲ κ' ἐν κατακλείδι νάν' Ἰωακειμιάς.

N.»

Πεῖραν καλῶν τρόπων.

«Ἡ ἰδέα, ἣν ἔχω περὶ τῆς ἰδανικῆς συζύγου, εἶναι, ὅτι αὐτὴ πρέπει νὰ κατέχῃ τὰ ἐξῆς προσόντα: πιστῆ, χαρίεσσα, ἐγγράμματος, καλὴ οἰκοδέσποινα καὶ νὰ ἔχῃ πεῖραν τῶν καλῶν τρόπων.

«Ὁ ἀνευ συμφέροντος».

ΓΥΝΗ — ΠΟΙΗΜΑ

Οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἐπωνόμασαν τὴν γυναῖκα ποίημα ἢ καλλιτέχνημα. Συχνάκις ἢ προσωποποιήσασα αὐτὴ ἐθεωρήθη ὑπερβολή. Ἐν τούτοις, ἂν νομί- ζετε τοιαύτην ἐν τῇ πραγματικότητι, δὲν φρονεῖτε, ὅτι μόνη αὐτὴ ἀποτελεῖ ἐν ὑπόδειγμα, ἕνα σκοπὸν τῆς γυναικός, ἕνα σύμβολον, τέλος, πρὸς ὃ πρέπει νὰ τείνῃ;

Πολλάκις εἰς πολλὰ ἢ ποιήσεις ὅλων διόλου ὑπο- φητικῶς προηγήθη τῆς ἐπιστήμης. Οὐχὶ σπανίως ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς ὑπῆρξεν ὁ προδρόμος τῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν, τὰς ὁποίας κατόπιν ὁ σκυ- θρωπὸς ἐπιστήμων μὲ τὸν διαβήτην καὶ τὸν γνώ- μονα ἤθε νὰ ἐπικυρώσῃ. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ ποιητὴς προηγήθη. Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ εἶναι ἐν ποίημα εἰς τὴν ζωὴν.

Ἄν διὰ τῆς ἐννοίας ποίημα ἐννοοῦμεν τὴν ἀρ- μονίαν εἰς τοὺς στίχους καὶ τοὺς ρυθμούς, καὶ τὴν ἀρμονίαν ἀκόμη εἰς τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ἰδέας, εἰς τὴν γυναῖκα πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν ἀρμο- νίαν αὐτὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς πράξεις καὶ τὸν βίον. Καὶ αὐταὶ αἱ μᾶλλον ἐπυσωσάμενες λεπτομέ- ρειαι τῆς ζωῆς τῆς πρέπει νὰ διαπνέωνται ὑπὸ τῆς ἀρμονίας.

Ἡ ἀρμονία πρέπει νὰ κυριαρχῇ εἰς τὴν περιβο- λὴν κατ' ἀρχὴν. Καὶ ὁμιλῶ περὶ αὐτῆς εὐθύς ἀμέσως, διότι εἶναι τὸ πρῶτον πράγμα, ἐφ' ὃ προσπίπτει ὁ ξένος ὀφθαλμὸς. Δὲν θέλω νὰ λυ- πήσω καμμιάν, ἀλλὰ δὲν λέγω πρῶγμα ὑπερβολι- κόν, ἂν σημειώσω, ὅτι πολὺ ὀλίγα σέβονται τὴν ἀρμονίαν εἰς τὴν περιβολὴν των. Πιστόταται καὶ πειθῆνται πρὸς τὴν μόδαν, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ διάφορα κέντρα καὶ δημιουργεῖται ἐπαγγελμα- τικῶς ἀπὸ ποιητικότητας διανοίας, πολλὰ ἐν τῶν κυρίων μας συγνευρώνουσιν ἐπὶ τοῦ μικροσκοπι- κοῦ, οὐχὶ σπανίως, σώματος των τὰ διάφορα αὐτὰ καὶ διαφόρου αἰσθητικῆς προϊόντα τῆς μόδας. Ὡ! νὰ εἰξεύρατε τί κακὴν ἐντύπωσιν προξενοῦμεν εἰς τὸν κόσμον, ποῦ ξεύρει νὰ βλέπῃ, ποῦ ξεύρει νὰ ἐκτιμᾷ, ὅταν παρουσιασώμεθα μὲ καπέλλο, μπλουζα, φόρεμα, ἐπανωφόρι, ὀμβρέλλα, ὑποδή- ματα, προσερχόμενα τὸ καθ' ἕν ἀπὸ ἐν διάφορον καὶ πολλάκις ἀντίθετον γούστο, προϊόντα διαφο- ρου αἰσθητικῆς! Ματαβαλλόμεθα τότε εἰς φορη- τὸν κατὰσταμα δειγμάτων καὶ βροντοφωνοῦμεν μὲ τὰς πλέον δυνατὰς τυρηνικὰς σάλπιγγας τὴν καταδίτην μας, λέγουσαι:

— Κύριαι, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν ἔχομεν καλαι- σθησίαν τὸ ἐννοεῖτε;

Ποίαν ἐντύπωσιν θὰ σᾶς ἔκαμνεν ἕνα σαλονάκι, εἰς τὸ ὁποῖον τυχαίως συμφύρονται ὅλοι οἱ ρυθμοὶ καὶ ὅλαι αἱ τεχνουργίαι; τί θὰ ἐλέγετε διὰ μίαν αἰθουσαν ὑποδοχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν συμφύρονται καθίσματα ἀναγεννήσεως καὶ ἀνατολικά διβάνια, κινεζικὰ ἀνάκλιτρα καὶ ρωμαϊκὰ παραπετά- σματα; Οὐδὲν ἄλλο ἢ, ὅτι ἡ εἰκοδέσποινα δὲν ἔχει καλαισθησίαν ἐπαρκῆ, δὲν ἔχει γούστο.

Ἡ ἔλλειψις αὐτῆ τοῦ γούστου εἶναι πολὺ περισ- σότερον ἐννοος, περὶ κτυπητῆ, ὅταν προδίδεται εἰς τὸ σῶμά μας, εἰς τὴν περιβολὴν μας.

Ἀγαπηταὶ μου κυρία, ποθοῦμεν νὰ γοητεύ- σωμεν καὶ νὰ συναρπάσωμεν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀνδρός, ἂν δὲν ἐπιδειξώμεν γούστο πρῶτ' ἀπ' ὅλα εἰς τὴν περιβολὴν μας, θὰ ἐπιτύχωμεν τὸν θαυμασμὸν μόνον τῶν χυδαίων, μόνον τῶν ἀκαλαισθητῶν. Σὰς ἀρέσει τοιαύτη δόξα;

ΙΑΝΘΗ

συνέχεια από σελ. 238

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἡ ἔσοχὴ ἔλαβεν ὄλην αὐτῆς τὴν φθινοπωρινὴν ὠραιότητα. Εἰς τὰ μάτια τοῦ Βερτράνδου πόσον ὠραία ἐφαίνετο ἡ περιοχὴ αὐτή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη, ἀνετράφη, ἐμεγάλωσεν! Ὡ! τὴν ὠραίαν, τὴν ἀφελῆ ζωὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκατέλειπεν! Ὡ! τὰς τερπνὰς ἀσχολίας τῶν ἀγρῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπεμακρύνετο! Καὶ τώρα μάλιστα ἡ περὶχωρος αὐτῆ ἦτο ἀκόμη ὠραιότερα, ἀφοῦ ἐφιλοξένει τὴν συμπαθῆ καὶ γλυκεῖαν Μαρίαν.

Ἄλλὰ τί πρὸς αὐτόν; ἡ δεσποινὶς ἐκείνη ἠγάπα τώρα ἄλλον καὶ τὴν πρὸς τὸν Κυπριανὸν ἀγάπην τῆς προητοίμασεν αὐτὸς ὁ Βερτράνδος!

Τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ ἐξάδελφος ἰατρός ἐφθασεν. Ὁ Βερτράνδος τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ τὴν ἐπιτακτικῆν. Ἡ Αἰκατερίνη κατῆλθε, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, καὶ ὁ Βερτράνδος, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ κιβώτιόν του, ἐνεδύθη τὰ κυριακάτικα ἐνδύματά του, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὁ Βερτράνδος, ἀφοῦ ἐνεδύθη, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔρριπεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν ὠραίαν φύσιν. Ἀνεστέναξεν, ἀναλογιζόμενος, ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἐγκατέλειπε.

Τὴν ὀγδόην ὥραν ἀνῆλθεν ὁ Κυπριανός. Ἦρχετο, διὰ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀδελφόν του. Τῷ εἶπεν, ἐνῶ ταυτοχρόνως διώρθωνε τὸν λαιμοδέτην τοῦ πρὸ τοῦ καθρέπτου:

— Ὅλα ξεχάσθησαν. Τὸ ξεύρεις; Φαίνεται, ὅτι ὅ,τι ἔκαμες, τὸ ἔκαμες χωρὶς συναίσθησιν τοῦ τί κάμνεις. Ὡστε λοιπὸν... δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νᾶναι κανεὶς κακίωμένος. Κύτταξε νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τὸ ἐρημητήριόν σου. Ἄλλως τε, καὶ ἐγὼ θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βλέπω. Χαῖρε!

Ὁ Βερτράνδος ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Μόνον εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀνῆλθεν ἐν ζωηρὸν ἐρύθημα.

Ὁ Κυπριανὸς κατῆλθε καὶ ὁ Βερτράνδος ἤρχισε πάλιν ν' ἀποχαιρετᾶ σιωπηλῶς τὴν ὠραίαν φύσιν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ὥρα ἐπροχώρει, ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως ἐπλησίαζε. Πόσον θὰ ἠθέλην ὁ Βερτράνδος νὰ ἑσταμάτα ὅλα τὰ ὠρολόγια ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τῶν!

Ἡ μητέρα ἀνέβη ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀναχωροῦντος υἱοῦ τῆς. Ἦλθε νὰ τὸν πάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἡ δυστυχὴς δὲν εἴμπορουσε πλέον νὰ τοῦ εἰπῆ μεγάλα πράγματα. Ἐφίλει μόνον τὸ μέτωπον τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ τοῦ δείξῃ τὰ δάκρυά τῆς.

Ἄλλ' ὁ γέρον Μπρουσκὰϊλ ἀνυπομόνει κάτω. Ἦθελε ν' ἀναχωρήσουν τὸ ταχύτερον. Τότε ἡ Αἰκατερίνη ἔδωσεν ἐν τελευταῖον φίλημα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βερτράνδου καί, διὰ νὰ διασκεδάσῃ κάπως τὴν θλίψιν τῆς, τοῦ λέγει:

— Ξεύρεις, παιδί μου, πῶς ἡ πληγὴ σου ἔκλεισεν! Εἶναι τελείως καλά. Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς δὲν θὰ φαίνεται πλέον τίποτε. Θὰ ἐπιστρέψῃς σ' ἕνα μῆνα νὰ μοῦ τὸ δείξῃς· δὲν εἶναι ἔτσι;

Ὁ Βερτράνδος κατῆλθε, κλείων τὰ μάτια. Ἄρα γε ἔλεγεν ἀλήθεια ἡ καλὴ μητέρα; Εἶχεν ὄντως ἀνακτήσει τὸ πρόσωπόν του τὴν πρώτην ὄψιν;

Ναί! τὸ ἐπίστευε καὶ αὐτός, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων θὰ ἀπέκτα τὰς παρειάς, τὰς ὁποίας ἄλλοτε ἡ Μαρίκα...

Ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ ἠσθάνθη κατὰ ὡς κόλαφον εἰς τὸ πρόσωπον. Ὡ! ἡ Μαρίκα, ἂν τὸν ἐπανέβλεπε τότε, θὰ τὸν ἀνεγνώριζε, θὰ τὸν ἐνεθυμείτο!... Τί τὸν ἔμελλε τὸν Βερτράνδον ἡ φυλακὴ καὶ ἡ δίκη; Θὰ ἀπέθνησκεν εὐτυχῆς, ἀρκεῖ ἡ Μαρίκα νὰ τὸν ἀνεγνώριζεν, ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν!

Καὶ ὁ πειρασμός τῷ ἤρχετο νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ νὰ περιμένῃ. Ἐν τούτοις τὰ πάντα εἶχον ἐτοιμασθῆ. Ὁ ὑπηρέτης εἶχε καταβιβάσει τὸ κιβώτιον.

— Αἱ λοιπὸν, Βερτράνδε, τί στέκεσαι; ἐφώναξε μὲ τὴν ἐπιτακτικὴν φωνὴν τοῦ ὁ Μπρουσκὰϊλ.

Εἰς τὴν ἑπαυλιν ὅλοι ὑπήκουον, ὅταν ἤκουον τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἡ Αἰκατερίνη, καὶ αὐτὸς ὁ Κυπριανός, δὲν ἐτόλμα νὰ εἰπῇ τι, ὅταν ἡ φωνὴ ἐκείνη ὠμίλει.

Ὁ Βερτράνδος λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἀνευ ἀντιστάσεως.

Ὅχι! ἡ δεσποινὶς Μαρίκα δὲν θὰ τὸν ἐβλεπεν ἀναμφιβόλως καὶ δὲν θὰ ἐμάνθανε ποτέ, ὅτι ὁ μικρότερος ἀδελφὸς ἦτο ἐκεῖνος...

Ὁ Βερτράνδος διηυθύνθη πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν θεῖόν του. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ μαζὶ ἐξῆλθον διὰ τῆς μεγάλης θύρας. Εἰς λυγμὸς ἠκούσθη ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ στήθη τῆς Αἰκατερίνης. Αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος ἀποχαιρετισμὸς τοῦ νέου, ποῦ ἔφρευγεν ἴσως διὰ παντός.

8. — Ἐκεῖνοι ποῦ μένου.

Ἡ Μαρίκα Καλουμένη δὲν ἠγνόει τὴν ἀπόπειραν τοῦ ποταμοῦ. Τὴν ἐπαύριον τοῦ ἐπεισοδίου ἐκεῖνου μετέβησαν καὶ τὰ διηγήθησαν ὅλα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς γραίας κυρίας. Εἰς τὰς ἔσοχὰς καὶ τὰ μικρὰ μέρη δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τηλεγράφων διὰ τὰ κοινωνικὰ νέα. Διαδίδονται ταῦτα εὐκολώτατα.

Ἡ Μαρίκα ἤκουσε μὲ φρίκην τὰ διατρέξαντα. Τὸν δυστυχῆ τὸν κύριον Κυπριανόν! Ἦθελον νὰ τὸν σκοτώσουν! Τέτοιο λοιπὸν τέρας ἦτο ὁ ἀδελφός του καὶ ἡ ψυχὴ του ἦτο τερατώδης, ὅσον καὶ τὸ πρόσωπόν του!

Ἡ κόρη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὑπόπτεισε τὸ ἐλατήριον τῆς ἀποπειρας ἐκείνης.

Τὴν μεθεπομένην τῆς ἐξήγησαν, ὅτι ὁ μικρότερος ἀδελφός εἶχε πάθει διανοητικὴν παράκρουσιν ἀπὸ δύο μηνῶν. Ἐλυπήθη τὴν οἰκογένειαν Μπρουσκὰϊλ καὶ ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς υγείας τοῦ κυρίου Κυπριανοῦ. Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι τὸ δικαστήριον παρέπεμψε τὸν Βερτράνδον εἰς τὸ σωφρονιστήριον, στεναγμὸς ἀνακουφίσως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς καὶ μετέβη ἐκ νέου μετὰ τῆς μητρὸς τῆς νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μπρουσκὰϊλ.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην πολὺ ὀλίγον ὠμίλησαν διὰ τὸν ἀπόντα. Οὐδεὶς ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ. Ἡ Μαρίκα, ἄλλως τε, ἐφρόνει, ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ κάμῃ ἔστω καὶ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν διὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυπριανοῦ καὶ δι' αὐτὸ δὲν ὠμίλησέ τι, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτέ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κυπριανόν, οὗτος εὐρίσκετο πάντοτε μετὰ τὴν αὐτὴν διάθεσιν καὶ δὲν ἤργησε μάλιστα ν' ἀποδώσῃ τὰς ἐπισκέψεις, οἱ δὲ περιπατοὶ ἐπανήρχισαν ἀνὰ μέσον τῶν φθινοπωρινῶν τοπειῶν.

Ὁ Κυπριανὸς εἶχεν ἀρκετὰ ἐρωτευθῆ τὴν δεσποινίδα Καλουμένην. Τὴν εὐρίσκει γλυκεῖαν, κομψήν, συμπαθῆ μὲ τὰ χρυσὰ τῆς μαλλιά καὶ τὰ γαλανὰ τῆς μάτια. Ἐκτὸς δ' αὐτοῦ, τὸν ἐγοήτευον καὶ οἱ πρωτευουσιάνικοι τρόποι τῆς, οἱ τρόποι τῆς πόλεως ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περάσει τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του. Δι' αὐτὸ δὲν τὴν ἄφινε διόλου. Δὲν παρήρχοντο οὔτε τέσσαρες ἡμέραι χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆ. Καὶ ὅταν περιεπάτουν μαζὶ μετὰ τῆς κυρίας Καλουμένης, τῆς μάμμης ἢ τῆς μητρὸς, ἠσθάνετο μίαν ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ὀδηγῆ παράμερα, νὰ τὴν κρατῆ ἀπὸ τὸν βραχίονα, νὰ τῆς ὀμιλῆ εἰς τὸ αὐτὶ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤρεσκον καὶ πολὺ εἰς τὴν Μαρίκαν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Κυπριανὸς δὲν τῇ ἀπῆρσεσκεν, ἀλλ' ὠμολόγει, ὅτι τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει ἄλλοτε συμπάθειαν ζωηροτέραν, ὅταν τρεῖς ἔτη πρὶν συνητηθήσαν εἰς τὸ λιβάδι. Αὕτη ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ ἔμενε πάντοτε ὁ μικρὸς χορτοκόπος, ὁ δεῖλός καὶ συνεσταλμένος, ὁ τρυφερός καὶ ρομαντικός, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει ἐν παιδικὸν φίλημα. Ἡ πρώτη ἐκείνη συμπάθεια ἐξείλενε τὸν Κυπριανὸν σήμερον καί, ἕνεκα τῆς συμπάθειάς τῆς τότε, ἡ κόρη ἐπέτρεπεν εἰς τὸν νέον τοὺς σημερινούς του ἐλευθεριάζοντας τρόπους.

Πολλάκις ἡ κόρη προσεπάθησε νὰ τῷ ὑπομνήσῃ τὴν ἀλησμόνητον σκηνὴν τοῦ λιβαδιοῦ. Καὶ μίαν φορὰν τῷ λέγει μὲ μισοακουομένην φωνὴν κάπως τεταραγμένην:

— Ἦσθε χαίρεις τότε. Ἐνθυμείσθε τί συνέβη εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον, κάτω ἀπὸ τὴν δρυῖν;

— Βεβαίως, δεσποινίς, ἀπήνησεν ἐκεῖνος μὲ κάποιαν στενοχωρίαν.

Ἄλλ' ἐσκέπτετο:

— Τί συνέβη ὄντως κάτω ἀπὸ τὴν δρυῖν;

Ἐν ἄλλο βράδυ, μετὰ τινα σιγὴν, ἡ Μαρίκα ἠρώτησε, χαμηλῶς νουσα τὰ μάτια:

— Τί ἐκάμετε τὸ γάντι μου;

— Ποῖδ γάντι; ἔχασατε κανένα γάντι; ποῦ;

— Ὡ! ξεχασίαρη! Σὰς ἀφῆκα ἕνα γάντι ὅταν ἔφρευγα, ἕνα λευκὸν γάντι καλοκαιρινό, ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι.

— Πότε αὐτό;

(ἀκολουθεῖ)

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

(συνέχεια από σελ. 239)

‘Εν Αυστραλία οί αυτόχθονες έρωτούν τους νεκρούς εν φερέτρω, βασταζομένη υπό πολλών συνάμα’ προφέρουν τὰ όνόματα των ύπόπτων εν πρὸς έν, εις υδαινος δὲ τὸ όνομα κινηθῆ τὸ φέτρον, εκεινος θεωρεῖται ένοχος.

‘Εν ταῖς νήσις Χαβαί οί μάγοι βεβαιούν, ότι βλέπουν τὴν εικόνα τοῦ ένόχου επί τῆς έπιφανείας τοῦ υδατος, όπερ ύπενθυμιζει τὴν καί σήμερον εἶν εν χρήσει ευρωπαϊκὴν κρυσταλλομαντικίαν.

‘Εν Μεξικῷ έρωτῶται, εν περιπτώσει κλοπῆς, ό μάγος, ένόπιον τοῦ όποίου άραδιάζονται όλοι οί ύποπτοι’ ό μάγος άνοίγει έν δοχεῖον έμπροκλειον όφιν, όστις άμέσως πηδῶ έξω, άσπνίζει ταῦς παρσιτώτας ένα πρὸς ένα, καί αν μὲν πηδήσῃ επί τινος αὐτῶν, εκεινος θεωρεῖται ένοχος’ αν δ’ όχι, όλοι οί παρόντες είναι άθώοι.

‘Εν τῇ Βορείῳ ‘Αμερικῇ οί μάγοι τῶν Ιθαγενῶν καλοῦνται Σιάμαν’ κερμνώνται διὰ σχοινίου υπέρ τὴν ανθρώπιαν, καταπίνουν ζεστήν στάκην καί κρατοῦν εν τῷ στόματι πυρακτωμένον σιδήρον. ‘Εκτός δὲ τούτων, κάποτε σχίζου τὴν κοιλίαν καί κρημοῦν τὰ έντερά των έξω’ έπειτα δὲ τὰ μαζεύου πάλιν μέσα.

Εἰς τὸν ‘Αγιον Φραγκίσκον.

‘Ο Adrien Jacobson περιγράφει ως εξῆς τερατωδίαν, γενομένην επί παρουσίᾳ του εν ‘Αγ. Φραγκίσκῳ. ‘Ανεμένετο άτμόπλοιον καί ή καθυστέρησις του ήτο ήδη σημαντική’ προσεφέρθη εις τὸν γόστῳν Σιάμαν νὰ τοῦς πληροφορήσῃ περὶ τοῦ άτμοπλοίου. ‘Ηναψα πελωρίαν πυράν καί ειχε πλησίον του έρρυθροδέρμους, εἴτινες τὸν έδεσαν με σχοινία υπό τὰς μασχάλας καί περὶ τοῦς άστραγάλους, κρατοῦντες τὰς άκρας τῶν σχοινίων’ τὸν έτένωσαν επί τῶν φλογῶν καί τὸν έλικνίζον όριζοντίως αἰωρούμενον, μέχρις ότου, καέντων τῶν σχοινίων, έπεσον επί τῆς πυράς’ εξήλθεν εκειθεν άβρόήθητος καί πάντῃ άβλαβής, έδήλωσε δὲ, ότι τὸ πλεῖον δὲν θὰ έλθῃ ποτε, όστις εύρίσκατο εις τὸν βυθὸν τοῦ ωκεανού. ‘Ο χρόνος απέδειξεν άληθῆ τὴν δήλωσιν τοῦ Σιάμαν.

Οἱ Λομπάσια.

‘Ο μηχανικός Ilg, ύπουργός τῶν έξωτερικῶν τοῦ αὐτοκρατορῆς Μανλικ, κατὰ τὸ τελευταίον εν Εύρώπῃ ταξιδίον του άνεκοίνωσεν εις τὸν εκδότην τῆς ‘New Zurichher Zeitung’ τὰς εξῆς περιέργους λεπτομερείας περὶ τῶν εκεισε καλουμένων Λομπάσια, ήτοι φανερωτῶν τῶν εγκληματιῶν. Οἱ Λομπάσια εἴτιοι είναι παιδάκια ήλικίας μικροτέρης τῶν 12 εἰτῶν, τὰ όποια έγκοιμιζόμενα (ύπνωτιζόμενα), άνευρίσκου καί άποκαλύπτου εγκληματίας παραμείναντες άγνωστοίς. ‘Ο κ. Ilg άνέφερε πολλά εκτακτα ταιαυτα περιστατικά, τῶν όποίων ό ίδιος έσχε λεπτομερσεστάτην γνώσιν, μεταξὺ δ’ άλλων καί τὸ εξῆς :

Κατὰ τινα περιεῖδαν εν ‘Αδδῖς-‘Αμπέμπο, καθ’ ήν έγεννήθη ύποψία έμπρησμοῦ εκ προμελέτης, προσεκλήθη εις Λομπάσια. Τοῦ έδωκαν νὰ πῆ ποτήριον γάλακτος, εν τῷ όποίῳ άνέμιξαν όλίγην δόσιν πρασίνης τινός κόνεως’ κατόπιν τοῦ έδωκαν νὰ καπνίσῃ μίαν πίπαν, έντός τοῦ καπνοῦ τῆς όποίας άνέμιξαν κάποιαν μαύρην κόριν. Οὔτω δὲ τὸ παιδίον έπέρασεν εις τὴν ύπνωτικὴν κατάστασιν’ κατόπιν όλίγων λεπτῶν, ήγέρθη ταχέως καί έπρεξεν έσπευσμένως πρὸς τὴν πόλιν Χαρράρ. ‘Επρεχεν άδικασίας επί δεκαεξ’ ώρας’ οί εξ’ επαγγέλματος ταχυδρόμοι, εἴτινες ειχον διαταγήν νὰ παρακολουθοῦν, εξητηλήθησαν παραπελύ. Πλησίον εις τὸ Χαρράρ ό Λομπάσια αἰφνης άφῆκε τὸν δρόμον, εισηλθεν εις άγρὸν καί ήγγισε τὴν χεῖρα ενός Γκαλλά (μυγάδος ‘Αβυσσινο-νεγρου), εργαζομένου εκει, όστις ώμελόγησε τὸ εγκλημά του.

(ἀκολουθεῖ)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΝΕΑ έμογενής, γνωρίζουσα, εκτός τῆς ‘Ελληνικῆς, τὴν Γαλλικὴν, Διπλογραφίαν καί Δακτυλογραφίαν, ζητεῖ θέσιν παρὰ τινι γραφείῳ ή έμπορικῷ καταστήματι. Πληροφορίαι παρ’ ήμιν.

‘Ανακοίνωσις.—‘Εν μέσῳ εκλεκτοῦ κόσμου έγινε τὴν Κυριακὴν συνεδρία τοῦ αρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ ‘Ελλ. Φιλολ. Συλλόγου, καθ’ ήν ό κ. Σαφ. ‘Αβρ. Χουδαβεργδόγλου ώμίλησε με πολλὴν έμβρίθειαν περὶ τῆς σημειογραφίας κατὰ τοῦς αρχαίους καί μέσους χρόνους. ‘Η πρωτότυπος εὔτη εργασία τοῦ μελετηροῦ τούτου αρχαιοδύφου προσέξινε πολλὴν έντόπωσιν, εκτιμηθεῖσα δεόντως, τοσοῦτῳ μάλλον, όσον διανοίγονται δι’ αὐτῆς νέαι άπόψεις όσον άφορῶ τὴν γένεσιν τῆς στενογραφίας. Τὸν άγορευτὴν συνεχάρη ό τε πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Γ. ‘Αποστολίδης καί ό τοῦ αρχαιολογικοῦ τμήματος κ. ‘Οδ. ‘Ανδρεάδης.

Μνημόσυνον.—‘Εν μέσῳ πυκνοῦ καί εκλεκτοῦ κόσμου έτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Περσασκαυήν, ό Φεβρουαρίου, εν τῷ εν Σισλῇ Ιερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον υπέρ άναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου ήμῶν φίλου Σταύρου Ν. Βασιλειάδου. Εἰς τὰς εὐχὰς τῆς Μητρὸς ‘Εκκλησίας, συνενοῦντες καί τὰς ήμετέρας, εύχόμεθα όπως ό ‘Αγιος Θεός κατατάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εν σκηναῖς δικαίων.

Θάνατοι.—Αὐγὴ ροδίνη, αὐγὴ μιᾶς άνοιξιάτικης ήμέρας—ώραιοῦ χειμῶνος—έκόσμη τὴν άνατολήν. Μόλις ήκούσθη τὸ κελάδημα τῆς άηδόνης, μόλις ήνοιγον τὰ υπερήφανα ρόδα καί επρόβαλλον δαιλά δαιλά τὰ Ια, μία άπαισία άγγελία έβύθιζεν άλαοῦντα πατέρα εις άνήλιον, παγωμένον, διαρκῆ, χειμῶνα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ‘Ορέστου. Μακρὰν από τὴν γεννέτειραν χώραν καί από τὴν πατρικὴν άγκάλην, πολὺ μακρὰν από μητρικὴν άγάπην, άπέθανεν, έμαράνθη ένα σφριγοῦν άνθος. Το όνομά του, γλυκύτατον, προσέλιкус τὸν ‘Ορφέα νὰ άνακρούσῃ τὴν άθάνατον λύραν του. Καί τὸ μεδίαμά του εκαννε τὸν πατέρα νὰ άγαλλιῶ δι’ εν ευέλπι τέκνον. Μίαν ήμέραν ώρησεν ό άνηλεῆς θάνατος, άνήλθε δρεπανηφόρος τὴν κλίνην τοῦ κοιμωμένου νέου, ύψωσε τὴν χεῖρά του διὰ τὰ τὸν άγγίσῃ’ αλλά τὸ μεδίαμα τῶν χειλέων, ή γαλήνη τοῦ προσώπου τοῦ άσθενοῦς συνεκίνησε πρὸς στιγμήν τὸν άδυσώπητον. ‘Ο Μορφεὺς έλικνιζε τὸ τέκνον του εις τὴν ήδονικὴν άγκάλην του, προσπαθῶν νὰ τὸ άναζωογονήσῃ, νὰ νικήσῃ τὴν νόσον! ‘Αλλ’ ύψωσε τὴν ρομφαίαν του ό έδηφάγος καταστροφεύς, περιεφρόνησε τὰ δάκρυα τοῦ πατρός, τὴν λύπην τῶν οικείων καί φίλων, άνήρπασε τὸ θυμά του. ‘Ενωρίς, ένωρίτατα άπέθεσε πλησίον τῆς μητρὸς του τὸν ευέλπιδά υἱόν.—Φαίδων Θ. Βεγλερῆς.

—Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην έτελεύτησεν εν Τσαγκάκιοι ό φέρελπις Νικόλαος Ι. Σακελλαρίδης, νέος με πολλὰς άρετάς, στήριγμα δὲ τῆς οικογενείας του. ‘Ο σκληρὸς θάνατός του έβύθισεν εις πένθος πυκνὸν τὴν οικογένειάν του καί τοῦς οικείους αὐτοῦ, πρὸς οὗς εύχόμεθα τὴν εξ’ ύψους παρηγορίαν.

Εὐχαριστήρια.—Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην άφίκατο μετα δέμηρον εν ‘Εσκή Σεχῆρ διαμονήν ό φίλος γελιογράφος κ. Γιῶργος Γκιβέρλης, όστις στέλλει μέσῳ τοῦ ‘Απ’ ‘Ολα’ τοῦς θερμότερους του χαιρετισμοὺς εις τὰς αξιοτίμους οικογενείας τῶν κ.κ. ‘Ι. Νέξερ, Δ. Θεοδοριδου, ‘Α. ‘Αλτερε, Ν. ‘Απάδιακου, Γ. ‘Ιωαννίδου, Α. Μπακιρδζόγλου, ‘Ι. Τσιμενίδου, Β. Περρεν καί εις τὴν κ. Χαῦθῆ Μητράν. Σφιγγει τὸ χεῖρ τοῦ άγαπητοῦ του φίλου Κόστα Γιωῦχα καί ύπενθυμιζει εις τὸν αἰδέσ. πάτερ ‘Ιωάννην τὰν κοῦρνον ποῦ ξεύρει. Εὐχαριστεῖ δ’ έγκαρδίως όλους, όσοι διὰ τῆς λαμπρῆς ύπεδοχῆς των συνέτειναν εις τὸ νὰ διελθῇ τόσον ώραίας στιγμὰς καί τοῖς εύχεται ‘Καλήν έντάμωσιν’!

Τὰ καλλίτερα κρασιὰ, τὰ εύγευστότερα ρακιά εις τὰς άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

εν Γαλατῆ, Φερμεντζιλέρ, 86—90. Τηλέφ. 1105.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ‘Ελληνικῶν, Μαθηματικῶν καί Γαλλικῶν εις τιμὰς μετρίας. Μέθοδοι άποτελεσματικαί. ‘Απυθυντέον παρ’ ήμιν ; Π. Ε. 813.

Νοσοκομείον διὰ τὰ πουλιά.

Εἰς μίαν ευρωπαϊκὴν πρωτεύουσάν, εις τὴν όποίαν από ήμέρας εις ήμέραν πληθύνονται τὰ Ιδρύματα τῆς φιλανθρωπίας, εις Ιατρὸς ίδρυσεν εν θαυμάσιον νοσοκομείον, συμφώνως με τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς έπιστήμης. Περίπτωρα, αἰθουσαι εξετάσεων, άναρρωτήρια, όλ’ αὐτὰ διεσκευασμένα κατὰ πολὺ περιεργον τρόπον, καί τοῦτω, διότι τὸ νοσοκομείον αὐτὸ δὲν είναι προωρισμένον διὰ τοῦς ανθρώπους, αλλά διὰ τὰ πουλιά.

‘Ο έπιχειρηματίας αὐτὸς Ιατρὸς παρετήρησεν, ότι αἱ κυρίαι τῆς άνωτέρας άριστοκρατίας τρέφουσι μεγάλην άγάπην πρὸς μερικά εἶδη πουλιῶν, τὰ όποια άνατρέφου πλῆθυσιν των, ή θλίψις των δὲ είναι μεγάλη, όταν εν εξ’ αὐτῶν άσθενήσῃ. Πρὸς πρόληψιν παντός κακοῦ, ό Ιατρὸς αὐτὸς άνέλαβε νὰ περιπειθῆται τὰ άσθενῆ πουλιά καί μὴ νομίσετε, ότι διὰ τὴν θεράπειάν των πληρόνεται όλιγώτερον. Αἱ άριστοκράτιδες δὲν... λυποῦνται τὸ χρέμα, εκρεῖ νὰ τὸ δίδου διὰ τὰ ζῷά των.

—

Ξενοδοχεῖον τῶν νεονύμφων.

Δὲν είναι ό άνωτέρω τίτλος, τίτλος καμμιάς κομφιδίας, άλλ’ άπλούστατα ό χαρακτηρισμὸς ενός νέου ξενοδοχείου εις τὴν Νέαν ‘Ιερσάην.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ όλοι οί υπάλληλοι πρέπει νὰ είναι νεόνυμφοι, έπίσης δὲ δὲν γίνεται δεκτὸς οὐδεὶς ταξιδιωτῆς εύρισκόμενος υπό τὸν συζυγικὸν δεσμὸν περισσότερον τῶν δεκαπέντε ήμερῶν. ‘Ακόμη καί ό διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου, συμμορφούμενος πρὸς τὸν γενικὸν αὐτὸν κανόνα, άνεμπέυθη τὴν ήμέραν τῶν εγκαινίων τοῦ ξενοδοχείου εκείνου, διὰ νὰ είναι καί αὐτὸς νεόνυμφος.

Εἶναι πολὺ παρόξενοι οἱ άπαιτήσεις τοῦ ξενοδοχείου αὐτοῦ, τὸ όποίον όμως κάμνει πολὺ καλὰς δουλείας.

—

‘Η πολυσυνθετωτάτη ελληνικὴ λέξις.

‘Ασπαδοτεμαχοσελαχογαλοκρανιολεψιψανοδριμυτοτριμματσοιλφιο παραομελιτωκατα κεχυμενὸ κίχλαπι κοσσυφοφαττο περιστερ αλεκτροουνο πτεγ κροαλοκιγκλοπελειολαγοσισριαβοφρητραγανανοσπεργύγων

‘Η λέξις αὐτὴ περιέχει σέλλαβὰς 79 καί είναι κομμικῶς σχηματισμένη. Εἶναι δὲ όνομασία ενός, έκ διαφόρων ένδεχομένων νοστίμων έδωδύμων, φαγητοῦ. Εὐρηται παρ’ ‘Αριστοφάνει.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

(‘Αφιερῶται τῷ άποθανόντι Νίκῳ Σακελλαρίδῃ).

Διαβαίνει ό Χέρος επ’ τὴ γῆ καί παίρνει τὴ ζωὴ μας, κ’ ένα δειλὸ παράπονο τενίζει κ’ ή φωνή μας :

— ‘Αν είναι γέρος, πάρε τον’ άνάπανοι ζητάει, στοὺς κέποους δὲν βαστάει, τὸν βάρεγε ή ζωή.

♣

‘Κι’ αν εἶν’ όπαιδοθήπατο, φαρμάκια ποτισμένους, στήν μάθη τὴν άπελπισιά, στής λύπας βουτυγμένους, καί πάντα σε παρακαλεῖ νὰ πάρης τὴ ζωὴ του, άκου τὴ δήσι του καί πάρ’ του τὴν πνοή.

♣

‘Μ’ αν είναι νεός καί τῆς ζωῆς δὲν εἶδε νὰ σκοτίζου τὸν άνοικτέν όριζοντα ή λύπες, καί στολίζου τὸν βίο του τὸν ήουχον έλπίδες κ’ ευτυχία, δὲν κάμνεις έδικία σὲν τάφο νὰ τὸν πᾶς ; »

ΝΙΚΟΣ Γ. ΣΚΑΝΑΒΗΣ

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

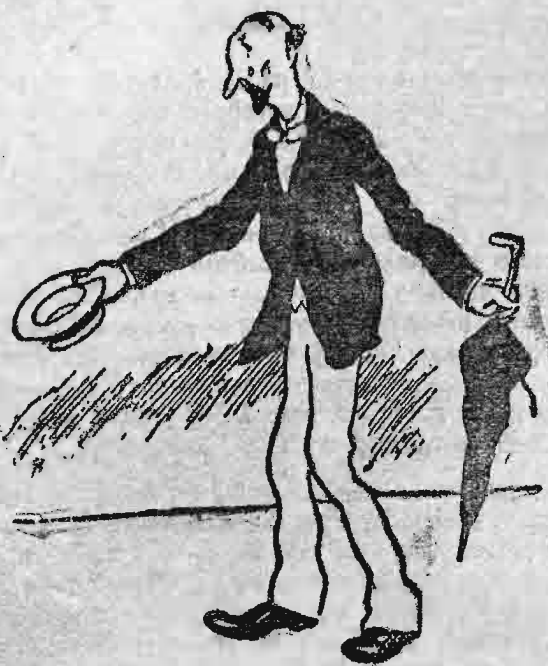
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

‘Αναλαμβάνει πᾶσαν άγωγήν ένώπιον όλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

‘Η άμοιβή διὰ τοῦς άπόρους δὲν προπληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Σκέψις παθόντος.

— Όταν βλέπω κανένα άνδρα να γονατίζει εμπρός σε γυναίκα και να της ζητή ξρωτα, μου φαίνεται πώς βλέπω 'καμμιά καμήλα, γιατί μόνον αυτό το ζώον γονατίζει για να το φορτώσουν.

Ενδειξίς.

— Όταν μεγαλώση πολύ ένας λεύθερος άνδρας, ξαναμωραίνεται.
— Πώς το έξηγείς αυτό;
— Δεν βλέπεις, που όλα τα γεροντοπαλλήμαρα μυνηγούν πάντα της μουβραγιάντες;

Άπορία.

— Ο ξενοδόχος.— Περίσργον, τον άκούω να κοιμάται ήσυχα, και όμως το άπόγευμα του έστειλα τον λογαριασμό, που τον είχα παραφουσκώσει.

ΕΥΘΥΜΑ

Επιτύμβιον.

Γραμμένον από τον δάσκαλον του χωριού άπí του τάφου του άειδήμου Μόσχου, υιού του τσαρμπατζή:

— Ενθάδε Μόσχος κείται, δν ο Χάρων ούκ άφηκε βούν γανέσθαι.

Πολύ σωστό.

— Εκείνος.— Άν θέλεις να σε πάρω, Τιτίκα, ότρίλεις να μου είπής ποιός ήτο ο τελευταίός σου έραστής.

— Εκείνη.— Μά μου γυρεύετε πράγματα άδύνατα πώς είμπορώ να το ξεύρω αυτό από τώρα;

Πρόνοια.

Μητρική συμβουλή:

— Πολλές φορές σου το είπα, κορίτσι μου. Στο δρόμο πρέπει να έχεις πάντα τα μάτια καταβασμένα. Όποιος σε βλέπει, να λέγη τί σεμνό κορίτσι! και, εκτός τούτου, μπορεί να βρής και κανένα παρτοφόλι.

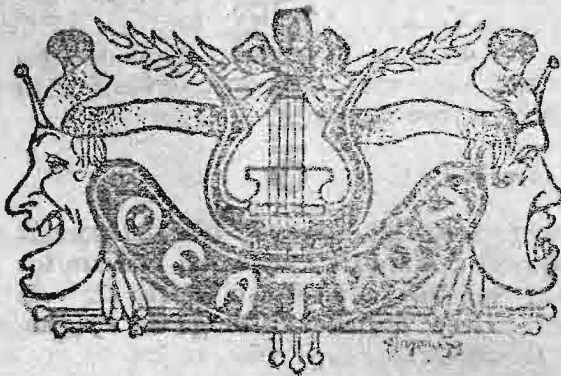
Τι είναι.

— Η γυναίκες είναι άγιες στην εκκλησία, άγγελοι στον δρόμο, διάβολοι στο σπίτι των και καρακάξες στα σαλόνια των.

Συμβουλή.

— Ξέρεις, φίλε μου, παίρνω την δεσποινίδα Στραβομυτίδου είναι πάρα πολύ άσχημη, αλλά έχει τρεις χιλιάδες προίκα. Την παίρνω με κλειστά μάτια.

— Αί! λοιπόν, φίλε μου, σε συμβουλεύω να μη τα ξανανοιξής.

ΜΑΡΙΕΛΛΑ

Αυτός είναι ο τίτλος του γοητευτικού τριπράκτου δράματος, το όποιο ο Κινηματογράφος 'Αμφιθεάτρου προβάλλει την εβδομάδα ταύτην πρώτην φοράν διά την πόλιν μας. Οιαδήποτε ανάλογοι του έργου άδικεί την δξίαν του, την πλοκήν του, την υπέροχον λύσιν του. Είναι έξ εκείνων των έξαισίων δραμάτων, τα όποια συναρπάζουν, διότι είναι είλημμένα από αυτήν την ζωήν και διαγράφουν με άδράς σκηνάς τον άραιότερον έρωτα και τα άληθώς φιλόδηρα αισθήματα ενός εόγενους ιεροφάντου της έπιστήμης. Πρίπει όλοι να παραλάσων προ της υπερόχου ταύτης ταινίας, εις την όποιαν πρωταγωνιστεί ή δεσποινίς Φρασκάρόλι, δέσποινα ήθοποιός. Είς το αυτό πρόγραμμα: 'Ο χειμών εν Δαυος' εκ του φυσικού, και τρεις ξεναρδοιστικά κωμωδία: 'Η Σταχτοπέπλη', 'Ο νέος δηπρότης' και 'Ο Γκριμπονήλ επί των Άλπεων'. Η μουσική του πάντοτε έκλεκτή. Οι άναγνώσται μας, παρουσιάζοντες το παραπλεύρωσ δελτίον, θα έχουν έκπτώσιν 50% διά πάσαν θέσιν.

Η σύζυγος.

— Η γυναίκα σου θα είναι άριστοέχειο.
— Πώς το κατάλαβες;
— Γιατί πάντα το δεξί σου μάγουλο βλέπω ηρισμένο.

Θά του την δώση.

— Η μέλλουσα πενθερά.— Το παιδί αυτό είναι πολύ νεροπαλό' έχει ανάγκη ένθαρρύνσεως.

— Η θπονηφία.— Ναι, μαμακα, γι' αυτό, σε παρακαλώ, όταν μάς έρχεται, να μας έφίνης μερικάς ώρες μόνους.

Επί σωτηρία.

— Σκέπτομαι να ζητήσω το βρεβείον, που δίδεται, όταν κάνεις σώξη την ζωήν του άλλου.

— Έσώσατε κανενος την ζωήν;
— Της γυναίκας μου' αν δεν την έπαιρνα, θα πέθαινε... γεροντεκόρη.

Διαφορά.

— Μ' άρέσει να πλέω στην θάλασσα.
— Έμμε μ' άρέσει να πλέω εις τα πλούτη.

Εκτός αυτού.

— Τι είναι ο γυιός σας;
— Ποιητής' μά κατά τα άλλα είναι πολύ καλό παιδί.

Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον έκπτώσιν 50 0/0
εις όλας τας παραστάσεις και τας θέσεις του
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

Όλα ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον έκπτώσιν 50 0/0
εις όλας τας παραστάσεις και τας θέσεις του
ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΑ'
(Θεάτρον Βαριστέ).

Τά παλαιά Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται υπό των καλλιτέρων ιατρών
ώς τα μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, άδυνατούς και άναιμικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, άριθμ. 52